

Devlet Dışı Silahlı Aktörlerin Söylemsel İnşası: Amerikan Basınında YPG Örneği

The Discursive Construction of Non-State Armed Actors: The Case of YPG in the American Press

Mustafa Onur
TETİK*

* Doç. Dr., Hitit Üniversitesi,
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
Uluslararası İlişkiler Bölümü,
Çorum, Türkiye
ORCID: 0000-0003-2318-8504
e-posta: mustafatetik19@hotmail.
com

Geliş Tarihi / Submitted:
29.09.2024

Kabul Tarihi / Accepted:
25.01.2025

Öz

Devletler uluslararası sistem içerisinde muhtelif hedeflerine ulaşmak için silahlı devlet dışı aktörleri vekil olarak kullanmaktadırlar. Ancak bu örgütlerle girilen angajman devletlerle girilen ilişkiler gibi uluslararası normların sağladığı meşruiyet zeminine sahip olmayabilmektedir. Bu noktada devletlerin bu dış politika eylemlerini kendi toplumlarının muhayyilesinde ve uluslararası kamuoyu nezdinde kabul edilebilir kılmak için bu örgütleri de söylemleri içerisinde meşru özne olarak inşa etmeleri gerekebilir. Bu makale, ABD'nin Suriye'de desteklediği ve bir vekil güç olarak kullandığı PYD/YPG'nin Amerika basınındaki hegemonik söylemler içerisinde nasıl meşru biz özne olarak inşa edildiğini *New York Times (NYT)* gazetesinin 2014-2023 yılları arasındaki konu ile ilgili çevrimiçi arşivini inceleyerek ortaya koymaktadır. Bu gerçekleştirilirken Ruth Wodak'ın söylem-tarihsel yaklaşımından hareketle metinler içerisindeki özneleştirme faaliyetinde istifade edilen söylemsel stratejiler ve dilsel araçlar tespit edilmiş ve bu çerçeveden metinler söylem analizine tabi tutulmuştur. Elde edilen söylemsel verilere göre *New York Times (NYT)*, PYD/YPG'ye çoğunlukla "Kürtler" olarak atıf yaparak temsili bir meşruiyet sağlamıştır. Bunun yanı sıra, ülkesel işaretleme, meşru bir silahlı güç olarak tanımlama, idari kapasite, maduniyet, ahlakilik ve ilkesellik atfetme gibi stratejiler kullanarak müttefiki Türkiye'nin terör örgütü olarak tanımladığı bu yapı ile ABD'nin ilişkisi kurmasını uluslararası normların hilafına da olsa meşru bir zemine taşımıştır. Bu çalışma genellikle ulus-devletler ve onların kimlikleri için başvurulan tekniklerin devlet dışı aktörlere de nasıl uygulanabileceğinin bir örneğini vermektedir.

Anahtar Kelimeler: Devlet Dışı Silahlı Aktör, Terörizm, PYD/YPG, Söylemsel İnşa, Amerikan Basını

Abstract

States employ non-state armed actors as proxies to achieve various goals within the international system. However, engagements with such organizations may lack the legitimacy provided by international norms that typically govern relations between states. At this point, states may need to construct these organizations as legitimate actors within their discourses to make these foreign policies acceptable for the imagination of their own societies and international public opinion. This article examines how the PYD/YPG, supported by the US as a proxy force in Syria, has been constructed as a legitimate subject within the hegemonic discourse of the American press by analyzing the New York Times online archive related to the topic between 2014 and 2023. During this process, the discursive strategies and linguistic tools used to carry out this subject formation have been identified within the texts via Ruth Wodak's discourse-historical approach, and the texts have been subjected to discourse analysis based on this framework. According to the discursive data obtained, the NYT mainly refers to the PYD/YPG as "the Kurds," thereby providing representational legitimacy. Besides, by employing strategies such as territorial marking, defining it as a legitimate armed force, attributing administrative capacity, subalternity, morality, and principledness, the NYT legitimized the US's relationship with this organization, which is designated as a terrorist organization by its ally Türkiye, against the international norms. This study provides an example of how techniques usually applied to nation-states and their identities can also be applied to non-state actors.

Keywords: Non-state Armed Actor, Terrorism, PYD/YPG, Discursive Construction, American Press

Extended Summary

States within the international system sometimes utilize non-state armed actors as proxies to achieve their goals. However, unlike relationships among states, engaging with these groups may lack the legitimacy provided by international law or norms. Therefore, to justify these foreign policy actions for their societies and the international public, states often need to construct these organizations as legitimate entities through discourse. This article analyzes how the PYD/YPG, which has been supported by the United States (US) in Syria as a proxy force, was constructed as a legitimate actor within the hegemonic discourse of the American press, particularly in the New York Times (NYT) between 2014 and 2023.

The article employs discourse analysis to examine how the NYT discursively framed and legitimized the PYD/YPG, focusing on the discursive strategies and linguistic tools used in online news. The study explored the NYT's archive and detected approximately 500 articles related to the PYD/YPG. Various discursive strategies and linguistic tools to construct the PYD/YPG as a legitimate actor/subject are detected within these texts. The strategies are as follows: identity representation, territorial marking, armed force legitimization, administrative capacity attribution, subalternity construction, morality-principle ascribing, and international subject formation.

According to the findings, the NYT often referred to the PYD/YPG as “the Kurds,” providing it with identity-based representational legitimacy. This labeling aligned the PYD/YPG with a broader ethnic identity, masking its factional nature and positioning it as a legitimate entity despite Turkey's designation of the PYD/YPG as a terrorist organization. The NYT often referred to the regions controlled by the PYD/YPG using Kurdish place names such as “Rojava” and presented the places controlled by the group as “Kurdish cities” or “Kurdish regions.” These terminological choices granted the PYD/YPG a form of territorial legitimacy.

The article argues that using “self-administration,” “autonomous region,” and similar governance-related terms helped position the PYD/YPG as a legitimate actor with both military and administrative capacity. The group was portrayed as being capable of managing the areas under its control effectively, creating a narrative that it was not just a military entity but also a governing one. This discursive portrayal aligned the PYD/YPG with state-like responsibilities, further enhancing its legitimacy in the eyes of international and American audiences.

In addition to territorial and ethnic legitimacy, the NYT also framed the PYD/YPG as a legitimate military actor. It used terms such as “border force,” “ground force,” or “counter-terrorism forces” to describe the PYD/YPG. This language shifted the PYD/YPG away from being perceived as a non-state militia or terrorist group and toward being viewed as a legitimate military subject on par with national military forces. Furthermore, the NYT constructed a narrative that portrayed the PYD/YPG as a capable and trustworthy partner for the US in the fight against ISIS.

The article also highlights the NYT's use of moral and ethical discourses to legitimize the PYD/YPG. One of the key strategies was framing the PYD/YPG as a defender of not only Kurdish rights but also broader human rights, particularly focusing on its role in women's liberation. The NYT often depicted the PYD/YPG as a defender of not just the Kurds but also of minorities such as Christians, portraying the group as a protector of vulnerable communities. This narrative played a crucial role in shaping the perception of the PYD/YPG as a progressive, secular force aligned with Western liberal values. The article demonstrates

that such framing enhanced the PYD/YPG's appeal to Western audiences, portraying it not only as a militant group but also as a force for social change, democracy, and women's empowerment.

In conclusion, this article provides a detailed analysis of how the PYD/YPG was discursively constructed as a legitimate actor in the American press, particularly in the New York Times. Through discourse analysis, the study identifies the various strategies and linguistic tools used by the NYT to portray the PYD/YPG as a representative of the Kurdish people, a capable military force, an administrative power, and a moral actor aligned with Western democratic values. This discursive formation of a non-state armed actor enabled the US to engage with the group without ideational obstacles since this group is constructed as a legitimate-national-moral actor within the hegemonic discourses, as shown in this article through the case of NYT. These hegemonic discourses justified the US's actions in Syria in the American public's social cognition despite its violation of international norms and inimical character to its NATO ally, Türkiye. The article sheds light on how non-state armed actors can be constructed as legitimate international actors through media discourse, providing a moral and ethical justification for their support and engagement by foreign powers like the US.

Giriş

ABD Başkanı Ronald Reagan, ilerleyen dönemde bir kısım üyeleri Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ile de savaşacak olan ve Sovyet işgaline direnen Afgan Mücahitlerinin liderleri ile oval ofiste eşit bir aktör gibi poz vermiş ve bu “radikal İslamcı” militan grubu “özgürlük savaşçısı” ve “Amerika'nın kurucu babalarının ahlaki dengi” olarak nitelemişti. ABD'nin sahip olduğunu iddia ettiği değerler ile bir ilişkisi olmayan ve devlet sıfatını da taşımayan bir örgütlenmenin bu şekilde yüceltici ifadeler ile söylemler içerisine yerleştirilmesi bir vekil güce yapılan övgünün ötesinde anlamlar taşımaktaydı. ABD kendi milli menfaatleri gereği iş birliğine gittiği bu örgütü kendi toplumunun muhayyilesinde ve uluslararası kamuoyunda meşru bir silahlı devlet dışı aktör olarak inşa etmek istemekteydi. Ulus-devlet vasfı olmayan örgütlerle ilişki kurulurken hegemonik söylemler içerisinde bu örgütlerin uluslararası ilişkilerin meşru birer özneleri olarak kurgulanması gerçekleştirilen angajman ve ilişkilere kabul edilebilirlik vasatını sağlamaktadır. Afgan Mücahitleri örneğindeki söylemsel inşa faaliyetine, örgütlerin amaç ve nitelikleri kıyaslandığında tam olarak uyuşmasa da ABD'nin Suriye İç Savaşı sırasında PYD (*Partiya Yekîtiya Demokrat/Demokratik Birlik Partisi*)/YPG (*Yekîneyên Parastina Gel/Halk Koruma Birlikleri*) terör örgütü ile kurduğu ilişki esnasında da şahit olunmuştur. Bu makale, PKK'nın Suriye kolu olan PYD/YPG'nin hegemonik söylemler içerisinde nasıl inşa edildiğini “*New York Times (NYT)*” gazetesinde çıkan yazıların söylem analizi üzerinden incelemektedir.

İlgili literatür incelendiğinde bu makalede hedeflenen çalışmaya yakın olarak, Recep Tayyip Teke¹ tarafından Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yazılan yüksek lisans tezine rastlamaktayız. Teke çalışmasında bu makalede olduğu gibi söylem analizi tekniğini kullanmamakla beraber BBC ve *Voice of America*'nın PYD/YPG'yi nasıl meşrulaştırdığını göstermiştir. Oğuzhan Yanarışık² da YPG'nin kadın kolu olan YPJ'nin (*Yekîneyên Parastina Jin/Kadın Koruma Birlikleri*) ana akım Batı medyası tarafından meşrulaştırılmasını “medya çerçevelemesi (*media framing*)” yaklaşımı üzerinden incelemiştir. Turgay Yerlikaya

1 Recep Tayyip Teke, The Kurds of Northern Syria in Western Media: THE BBC AND VOA Coverage (2014-2018), *Yüksek Lisans Tezi*, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara, 2020.

2 Oğuzhan Yanarışık, “Terörizm ve Medya Çerçevelemesi Üzerine Bir Analiz: YPJ Örneği”, *Liberal Düşünce Dergisi*, 2021, 26:102, s. 241-256.

tarafından derlenen “Terörün Medyatikleştirilmesi: PKK Örneği” kitabında ise Zeynep Bayramoğlu³ çerçeveleme kuramı bağlamında *The Wall Street Journal* ve *The Guardian* gazetelerinden rastlantısal olarak seçtiği 60 haber ile YPG’nin Batı basınında DAESH karşıtlığı üzerinden meşrulaştırıldığını ortaya koymuştur. Aynı eserde İbrahim Efe ve Osman Ülker⁴ yine çerçeveleme kuramı açısından İngiliz basınından 11 ana akım kuruluşun yayınlarında Ayn al-Arab olayları esnasında YPG’nin temsilini incelemişler ve YPG’nin nasıl meşru bir aktör olarak aktarıldığını göstermişlerdir. Turgay Demir ve Muharrem Doğan⁵ da YPJ’nin Amerikan ve Rus basınında nasıl temsil edildiğini *Voice of America* ve *Sputnik* kuruluşlarının yayınları üzerinden çerçeveleme kuramı ile karşılaştırmaları olarak analiz etmişlerdir.

Bu makale halihazırdaki literatürden farklı ve ona katkı olarak söylem analizi vasıtasıyla aktörün/öznenin sadece meşrulaştırılmasına değil inşasına/kurulmasına (*discursive constitution of the subject*) odaklanacak ve aynı zamanda kullanılan söylem stratejilerini ortaya koyarak bu örgütün toplumsal muhayyilede kurgulanırken sadece “savaşma kapasitesine” değil aynı zamanda “yönetim kapasitesi” gibi farklı veçhelerine yapılan vurguları da gösterecektir. Bu tarz, daha bütüncül bir yaklaşımla ve söylem analizi ile olaya yaklaşmak PYD/YPG için ABD tarafından öngörülen muhtemel devlet ve millet inşasının zeminini ortaya koymak açısından daha kapsayıcı bir analiz sunacaktır. Söylem, hegemonya ve kimlik mefhumlarının ilişkisi açıklandıktan sonra haberlerin nasıl hegemonik söylemin bir cüzü olduğu ortaya konacak ve kullanılan söylem stratejileri izah edilerek makalede uygulanacak usul ile vuzuha kavuşturulacaktır. Daha sonra mezkûr söylemlerin hangi bağlamda değerlendirilmesi gerektiğini göstermek adına ABD-PYD/YPG ilişkisinin kısa bir tarihsel arka planı verilerek *NYT*’deki hegemonik söylemlerin, metinler içerisinde tespit edilen stratejiler ve dilsel araçlar vasıtasıyla analizine geçilecektir. Makale, söylem analizi tekniğinin meta-teorik pozisyonu ile uyumlu olarak ABD’nin PYD/YPG ile “neden” ilişki kurduğuna değil ilişkiyi “nasıl” kurabildiğine sosyal bilişsel yapıların biçimlenmesine katkıda bulunan haber söylemleri üzerinden cevap arayacaktır.

1. Söylem, Hegemonya ve Kimlik

“Söylem” ve “söylem analizi” son yıllarda sosyal bilim çalışmaları içerisinde sıkça rastlanan kavramlar haline gelmiştir. Farklı tanımlama biçimleri olmakla beraber sosyal bilimlerdeki kullanılan anlamıyla söylem; tek bir inşa sistematiğine dahil, birbirine tamamlayıcı ve paralel olan ifade biçimlerinin bütünüdür denilebilir.⁶ Ancak salt ifade biçimleri toplamı olarak tanımlandığında bugün sosyal bilimlerin ilgisini cezbeden taraf gözden kaçırılmış olur. Bu mefhumu esas ilgi alanımıza sokan şey bir söylemin ilgili alan veya coğrafyada “hegemonik” hale gelmesidir. Bu tamamlayıcı ifadelerin hegemonik olabilmesi için söylemlerin ilgili kavram, olay veya öznel hakkında düzenli, uyumlu ve sürekli bir şekilde üretilmesi gerekmektedir.

Bir söylem hegemonik pozisyona geldiğinde, ilişkili toplum içerisinde neyin meşru, ahlaki, mantıklı ve hatta “gerçek” kabul edilebileceğinin sınırlarını çizen, çeşitli vasıtalarla toplumun bilişsel yapısına egemen kılınan söz, ifade ve beyanların bütünü durumuna

3 Zeynep Bayramoğlu, “Suriye İç Savaşı Özelinde PKK/YPG’nin The Wall Street Journal ve The Guardian Gazetelerinin Haberlerinde Çerçeveselmesi”, Turgay Yerlikaya (ed.), *Terörün Medyatikleştirilmesi: PKK Örneği*, SETA Kitapları, İstanbul, 2020, s. 59-86.

4 İbrahim Efe ve Osman Ülker, “İngiliz Basınında DEASH ve PYD/YPG Temsilleri: Bir Çerçeveleme Analizi”, Turgay Yerlikaya (ed.), *Terörün Medyatikleştirilmesi: PKK Örneği*, SETA Kitapları, İstanbul, 2020, s. 87-116.

5 Turgay Demir ve Muharrem Doğan, “International Framing Competition Over the Women’s Protection Units (YPJ): A Comparison Between the American and Russian Media Framings”, *Journal of Asian and African Studies*, OnlineFirst, 2024.

6 Michel Foucault, *Archaeology of Knowledge*, New York, Routledge, 2002, s. 121.

gelmektedir. Bu işlevinin yanı sıra hegemonik söylemler aynı zamanda hakkında konuşulan özne veya nesneleri sistematik olarak biçimlendiren/inşa eden pratiklerdir.⁷ “Özne yaratma” ve “kimlik atfetme”⁸ hegemonik söylemlerin belirgin niteliklerindendir. Bir toplum tarafından dünyadaki olayların, olguların, kişilerin ve kurumların tanımlanması ve anlamlandırılmasında hegemonik söylemler belirleyici konumdadır. Özneler ve bu öznelerin kimlikleri söylemin konusudur çünkü “kimlikler sadece sosyal inşa değildirler, aynı zamanda sosyo-linguistik inşadırlar”.⁹ Bir özne ve kimlik hakkındaki hegemonik söylemler o özneyi/kimliği sadece dilsel olarak temsil etmez, aynı zamanda inşa eder.

Yerel aktörlerin kendi kimliklerinin bu hegemonik söylemler içerisinde inşa edilmesi gibi, bir toplumun muhayyilesinde dünyadaki diğer aktörlerin kimlikleri de hegemonik söylemler vasıtasıyla inşa edilir. Bu aktörler diğer ulus-devletler, uluslararası kuruluşlar, devlet dışı özneler ve hatta bireyler olabilir. Örneğin, terör örgütleri sadece uyguladıkları şiddet eylemleri vasıtasıyla siyasal amaçlarına ulaşmak istemezler. Aynı zamanda hedefleri doğrultusunda kendilerini meşru birer aktör olarak inşa eden söylemler üretirler.¹⁰ Ancak uluslararası sistemin bu hukuken gayrimeşru unsurlarının kendilerini söylemsel olarak nasıl inşa ettiklerinden ziyade meşru ve kudretli aktörlerin onları söylemler içerisinde nasıl yerleştirdikleri önemlidir. Bu noktada devlet olmayan silahlı grupların hegemonik söylemler içerisinde nasıl tanımlanıp inşa edildiği, ne tür bir özne olarak toplumsal muhayyileye yerleştiği uluslararası politikanın önemli bir meselesi haline gelmektedir. Çünkü silahlı devlet dışı aktörlerin meşruiyeti meselesi devletlerarası ilişkilerde ciddi sorun çıkarma kapasitesine sahiptir. Eğer bir devlet kendi muadili olmayan silahlı devlet dışı bir aktörle ilişki kuruyor ve bu aktörlerin silahları uluslararası sistemin başka bir “meşru” devlet aktörüne yöneliyorsa burada kriz çıkması olası hale gelmektedir.

Devletlerin devlet olmayan silahlı grupları, vekâlet savaşı çerçevesinde, destekledikleri ve bu gruplarla ilişki kurdukları sistem içerisinde gözlemlenmektedir. Ancak bir devletin egemenliğindeki bir alanda münhasır şiddet yetkisine sahip devlet dışındaki silahlı bir aktörün desteklenmesi modern uluslararası sistemin temel prensiplerine aykırı bir eylemdir. Bu temel prensip ve uluslararası hukuk açısından gayri-meşru eylemin ulusal-toplumsal muhayyilede meşru kabul edilebilmesi söz konusu diğer devletin hegemonik söylem içerisinde gayri-meşrulaştırılmasını, silahlı örgütlerin de meşrulaştırılmasını gerektirmektedir. Demokratik paradigma içerisinde silahlı örgütlerle ilişki kurulmasının haklı olabilmesi için, terör eylemlerine başvursa dahi, meşru temsiliyet kabiliyeti olduğunun söylemsel olarak inşa edilmesi gerekmektedir. Şiddetin yöneldiği devlet ve bazı diğer devletlerin kendi söylemsel düzlemlerinde genellikle “terör örgütü” olarak inşa ettiği bu “vekil (*proxy*)” yapılar, patron devlet tarafından çeşitli söylemsel stratejilerle devletin şiddet kullanma tekeline alternatif oluşturmasında bir sakınca olmayan meşru unsurlar olarak inşa edilecektir. Öbür türlü meşru bir devletin uluslararası meşruiyete sahip diğer bir devlete saldıran örgütsel bir yapı ile ilişki kurması toplumsal muhayyilede kabul edilemez olacak ve sistemin diğer aktörleri tarafından da kınanacaktır. Bu çalışma, ABD’nin Suriye’de desteklediği PYD ve/veya YPG ile ilişkilerinin meşrulaştırılabilmesi adına ABD basını tarafından söylemsel bir vasat kurularak toplumsal muhayyilede örgütün nasıl özneleştirildiğini ortaya koyacaktır.

7 Age, s. 54.

8 Senem Aydın-Düzgün ve Bahar Rumelili, “Söylem Analizi: Avantaj ve Dezavantajlar”, Ersel Aydın (ed.), *Uluslararası İlişkilerde Metodoloji*, Koç Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 2022, s. 280.

9 Jennifer Mattern, *Ordering International Politics: Identity, Crisis, and Representational Force*, London, Routledge, 2005, s. 71.

10 Alp Cenk Arslan, “Terörizm ve Söylem: İtalyan Kızıl Tugaylar’ın Propaganda Metinlerinin İçerik ve Söylem Çözümlemesi”, *Akademik Hassasiyetler*, 2024, 11:25, s. 294-330.

Bu noktada incelenen konunun hassasiyetine binaen söylem analizi tekniğinin sahadaki fiziksel “gerçeklik” ile ontolojik ilişkisi hakkında bir hatırlatma yapmak gerekir. Söylem analizi sahada gerçekte ne olduğunu tartışmak yerine nasıl tasvir edildiği ile ilgilenir. Örneğin buradaki metin içerisinde DAEŞ tehdidi ile ilgili bölümlerde *NYT*’nin söylemsel tercihlerinin incelenmesi böyle bir tehdidin gerçekten var olmayıp *NYT* tarafından “uydurulduğu” anlamına gelmez. Söylem analizi sahada “gerçekte” vuku bulandan ziyade o gerçekliğin nasıl temsil edildiğine baktığı için sahada olanlar içerisinde neyin gerçek neyin uydurma olduğu konusunda olgusal veya normatif bir değerlendirmede bulunmaz. Böyle bir iddiada bulunmak söylem analizinin neşet ettiği düşünsel (*ideational*) ontoloji ve söylemsel-yorumsamacı epistemolojiye aykırı olacaktır çünkü incelenen konuda özcü bir “gerçeklik” ya da “doğruluk” iddiasında bulunmak bu meta-teorik pozisyona aykırıdır. Bundan ötürü bu çalışmada da incelenen metinlerdeki ifadelerin bir inşa-kurma-kurgu faaliyeti olarak nitelendirilmesinden, metinlerdeki unsurların hiçbir aslı olmadığı ve tamamen yazarlar ile gazete tarafından üretildikleri manası çıkarılmamalıdır. Makale *NYT*’nin iddia, ifade ve söylemlerinin “gerçeklikle” ilişkisini incelememekte, o “gerçekliğin” nasıl inşa edildiğine odaklanmaktadır.

2. Yöntem: Söylem olarak Haberler ve Stratejiler

Hegemonik söylem yatay olarak toplumsal bilişsel yapıları belirlemekte ve yine onlar tarafından yeniden üretilmekle beraber bir söylemin hegemonik hale gelmesinin sağlanmasında her özne ve kurumsal mevzi eşit değildir. Örneğin sağlıkla ilgili bir hegemonik söylemin oluşmasında sıradan bir yurttaşın etkisi ile bir özne olarak doktorların ya da kurumsal mevzi olarak hastane ve üniversitelerin etkisi denk değildir.¹¹ Bu yetkinlik unsurlarının yanı sıra söylemin yayılabilme kapasitesi de hayatidir. Günümüzde sosyal medya söylemin üretilmesini geçmişe göre daha yatay hale getirmiş olsa bile kitle iletişim araçları ve geleneksel medya kurumları halen daha söylemin üretilmesinde ve yayılmasında en önemli vasatı oluşturmaktadır. Geleneksel medya içerisinde üretilen haberler ile yayılan söylem kamusal bilginin üretimi ve toplumsal “gerçeklik” algısının inşası noktasında çok kritik bir rol oynamaktadır.¹² Her ne kadar günümüzde sosyal medya söylem üretiminde önemli hale gelse de “filtrelenmiş”, “uzmanlar tarafından üretilmiş” ve “güvenilir kurumlar” tarafından yayınlanan haberlerin meşruluğu, güvenilirliği ve hegemonik söylem üretebilme kapasitesi sosyal medya hesaplarından daha yüksektir.¹³ Bilhassa toplumların dış dünyadaki olaylar ve özneler hakkında bilgilerini buradan edindikleri hesaba katıldığında uluslararası aktörlerin toplumsal muhayyilede söylemsel inşasında geleneksel medya kuruluşları tarafından üretilen haberlerin ne kadar önemli olduğunu idrak edebiliriz.

Gazete ve televizyon gibi geleneksel medya kaynakları, “uzaktaki” bir “ötekine” dair gerçekliğin söylemsel inşasında çok önemli bir rol oynamaktadır. İnsanlar nasıl henüz gitmedikleri ve tecrübe etmedikleri “uzakları” veya “ötekileri” metinlerden öğrenirlerse¹⁴ uluslararası politikanın özneleri ve kimlikleri ile ilgili algılarını belirleyen bilgileri de doğruluğuna bakılmaksızın genellikle bu konularda malumat veren yazılı veya görsel basından elde ederler. Tabi ki dışarı ile ilgili bu algının oluşturulmasında haberler tek unsur değildir. Sinema, televizyon, romanlar gibi kültür ürünleri de toplumsal muhayyilenin oluşmasında ciddi etkiler bırakır. Nitekim, makalemizin konusu olan PYD-YPG’li bir karakterin, örneğin,

11 Foucault, “Archaeology of Knowledge”.

12 Teun A. van Dijk, *News as Discourse*, Lawrence Erlbaum Associates, Hillsdale NJ, 1988.

13 Stergios Fotopoulos, “Traditional Media Versus New Media: Between Trust and Use”, *European View*, 2023, 22:2, s. 277-286.

14 Edward Said, *Orientalism*, Penguin Books, London, 2003, s. 93.

Üç Cisim Problemi (*3 Body Problems*) adlı popüler dizide *NYT*’deki hegemonik söylemlerle uyumlu ve müspet olarak tasvir edildiği düşüncesi Türkiye’de tepki çekmiştir. Söylemsel harmoninin bir parçası olan kültür ürünleri de dış dünya hakkında toplumsal algının oluşmasının en önemli kaynaklarından biridir. Dışarıdaki öznelerin (kimliklerinin) basın aracılığı ile söylemsel inşası, söz konusu öznelerin söylemsel inşasına maruz kalan kişilerin algısındaki mahiyetini, kimliğini ve meşruiyetini de belirler. Bu inşa sürecinde hegemonik söylemi üreten aktörlerin başvurdukları çeşitli söylem stratejileri ve dilsel araçlar mevcuttur. Bu çalışma Ruth Wodak ve araştırma ekibinin “Milli Kimliğin Söylemsel İnşası”¹⁵ kitabında ortaya koydukları ve Avusturya milli kimliğinin inşasında kullanılan söylem stratejilerinden yola çıkarak Amerika basınında PYD/YPG’nin söylemsel inşasında kullanılan stratejileri tespit edecektir.

Her ne kadar bir milli kimliğin inşasında istifade edilen stratejiler bir silahlı devlet dışı aktörün inşasından farklılık gösterse de, kimlik inşası ortaklığı bu stratejileri diğerlerini belirlemede kılavuz haline getirmektedir. Silahlı devlet dışı öznenin inşasında şu stratejiler kullanılabilir: Silahlı örgütün operasyonel olduğu coğrafyadaki mevcut egemen devletin gayri-meşrulaştırılması (anti-demokratlık, insan hakları ihlalciliği, haydut-devlet, diktatörlük, halkın katli vb. gerekçelerle), gayri-meşru üçüncü bir tehdidin varlığı, egemen devletin yetersizliği (başarısız devlet/*failed-state*), bölgenin “*no-mans’s land*” olması, örgütün pozitif tasviri, inşa eden devletin değerleri ve kimliği ile uyumu, örgütün temsili meşruiyeti, meşru ulus-devletin milli kimliğin taşıyıcısı olduğu gibi örgütün de bir kimliğin meşru temsilcisi olarak kurgulanması, örgütün alan tutması ve yönetim kapasitesi gibi faktörlere öznenin söylemsel inşasında birer strateji olarak başvurulabilir. Şüphesiz ki, devlet-hükümet içerisinde konuşan unsurların bu söylemsel stratejileri kendi uyguladıkları politikalara paralel olarak benimsemeleri eşyanın tabiatına uygundur ancak bu noktada siyasetçilerin söylemlerinden ziyade basının kullandığı dilsel araçlar bu insanın toplumsal muhayyilede karşılık bulması açısından en önemli vasıttır. Ana akım medyaların bulundukları ülkelerin müesses nizamı ve dış politikaları ile çeşitli düzeylerde uyumlu bir söylem benimsemeleri söz konusudur.

Bu çalışmada PYD/YPG’nin Amerikan muhayyilesinde söylemsel inşasının stratejiler vasıtasıyla nasıl gerçekleştirildiğini ortaya koymak için seçilen yayın kuruluşu New York Times’dır. *NYT*’nin çevrimiçi arşivinde DAES’in Ayn al-Arab’ı kuşattığı ve Suriye Kürtlerinin gündeme geldiği yıl olan 2014’ün 1 Ocak tarihinden, veri toplamasına başlanılan 15 Şubat 2023 tarihi arasında “YPG” ve “Kürt (*Kurd*)” anahtar kelimeleri taranmıştır. Arşivde bu kelimelerin bir şekilde geçtiği 1600 civarı yazı çıkmıştır. Bu yazılar tek tek tarandığında 500 civarı metnin konu ile ilgili olduğu tespit edilmiştir. Bu ilgili metinler detaylı bir şekilde incelenerek öncelikle kullanılan söylemsel stratejiler, onunla sınırlı olmamakla beraber Ruth Wodak’ın kullandığı çerçeve, stratejiler ve dilsel araçlar örnek alınarak tespit edilmiştir. Yapılan inceleme neticesinde tespit edilen stratejiler ve dilsel araçlar şu şekilde tablolandırılmıştır:

15 Ruth Wodak, Rudolf De Cillia, Martin Reisigl ve Karin Liebhart, *The Discursive Construction of National Identity*, Edinburgh University Press, Edinburgh, 2009.

Tablo 1: *New York Times*'da Kullanılan Söylem Stratejileri ve Dilsel Araçlar

Dilsel Araçlar	Strateji - 1 “Kimliksel Temsil”	Strateji - 2 “Ülkesel İşaretleme”	Strateji - 3 “Meşru Silahlı Güç”	Strateji - 4 “İdari Kapasite”	Strateji - 5 “Maduniyet”	Strateji - 6 “Ahlakilik -İlkesellik”	Strateji - 7 “Uluslararası Özne”
DA - 1	Etnonim kullanımı	Şehir İsimleri	Silahlı Güç Tanımı	Öz-Yönetim Kavramları	Hayati tehdit nitelendirmesi	Azınlık Hakları	Devletlerle denk kullanım
DA - 2	Kimliksel düşman/ tehdit icadı	Alan Kimliklendirme	Silahlı Güç Kimliklendirme	Öz-Yönetim kimliklendirme	Kolektif haksızlık ve tarihsel hak	Kadın özgürleşmesi	Uluslararası ilişkiler kavramları
DA - 3			Silahlı Güç Niteliklendirme	Devlet kavramları kullanımı		Demokratik idare	

Bu stratejiler ve dilsel araçlar tespit edildikten sonra metinler tekrar incelenerek, bu metinler içerisindeki ifadeler belirlenmiş olan strateji ve dilsel araçlarla ilişkilendirilerek kategorize edilmiş ve metinlerdeki kelime ve ifade tercihleri bu kategorileştirme üzerinden söylem analizine tabi tutulmuştur.

Burada kullanılan söylem analizi tekniği de diğer yöntemler gibi çeşitli sınırlılıklara tabidir. Öncelikle sahip olduğu söylemsel-yorumsamacı epistemolojinin bir sonucu olarak öznel bir doğaya sahiptir. Örneğin, yukarıda verilen ve metinler içerisinde tespit edilen kategoriler mutlak değildir. Farklı araştırmacılar bu kategorileri eleştirebilir, değiştirebilir ve geliştirebilir. Her ne kadar başka devlet dışı aktörlerle ilgili söylemleri inceleyecek gelecekteki çalışmalara bir kaynak teşkil edebilecek olsa da bu makale, ABD basını tarafından neşredilen YPG'ye yönelik hegemonik söylemlere dair idiografik bir araştırmadır. İkinci husus ise; potansiyel olarak incelenebilecek söylemsel verinin genişliğinden ötürü ABD basınındaki bakış sadece *NYT* özü ile sınırlandırılmıştır. *NYT*'nin ABD'deki siyasi görüş yelpazesi içerisindeki öznel bir duruş minvalinde haberleri çerçevelemesi yine çalışmanın bir sınırlılığı olarak değerlendirilebilir. Fakat bu durum örnek vaka incelemelerinin genel kısıtlılığı ile ilgilidir. İleride gerçekleştirilecek karşılaştırmalı çalışmalar ile bu literatür zenginleştirilebilecektir.

3. ABD – PYD/YPG İlişkisi

PYD 2003 yılında PKK'nın bölgesel politikası çerçevesinde Suriye'deki kolu olarak kurulmuş ancak Arap Baharı dahilinde Suriye'de patlak veren olaylar ve iç savaş ortamına kadar kayda değer bir etkinlik gösterememiştir. Rejim muhaliflerinin aksine Esad yönetimi ile anlaşarak bir gayri resmi *modus vivendi* konusunda uzlaşan PYD, 2011 yılından sonra Suriye'nin kuzeyinde hızla örgütlenmiş ve Şam idaresi buradaki belirli bölgeleri PYD'nin silahlı yapısı YPG'nin kontrolüne bırakmıştır.¹⁶ PKK'nın Suriye kolu böylelikle Türkiye sınırındaki en etkili güçlerden bir tanesi haline gelmiş ve Türkiye için ciddi bir güvenlik tehdidi ortaya çıkmıştır. 2014 yılında Musul'u ele geçirerek dünya ülkelerinin tehdit sıralamasında tepeye çıkan DAESH'in YPG kontrolündeki Ayn al-Arab'a (Arappınarı / Kobani) saldırması neticesinde ABD, YPG'ye askerî destek vermeye başlayarak DAESH ile mücadelede partneri

16 Can Acun ve Bünyamin Keskin, *PKK'nın Kuzey Suriye Örgütlenmesi: PYD-YPG*, Seta Vakfı, İstanbul, 2017, s. 10-12.

haline getirmiştir. Bu durum YPG'nin bölgedeki konumunu güçlendirmiştir.¹⁷ ABD'nin YPG ile ilişkisi Ayn al-Arab ile sınırlı kalmamış ve ilerleyen yıllarda daha da gelişmiştir.¹⁸ ABD Suriye'deki faaliyetlerini YPG üzerinden “taşeron savaşı” olarak da nitelenen bir biçimde sürdürerek kendisi açısından daha az maliyetli hale getirmiştir.¹⁹

YPG'nin, pek çok uluslararası ve ABD'li kuruluşun metinlerinde ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından “yabancı terör örgütleri” listesinde bulunan PKK'nın Suriye kolu olduğu ifade edildiği halde,²⁰ ABD tarafından DAES'e karşı NATO müttefikleri Türkiye'nin itirazlarına rağmen Suriye'deki partneri olarak tercih edilmesi beraberinde çeşitli sorunları getirmiştir. Türkiye DAES ve YPG'ye karşı Suriye'nin kuzeyinde Fırat Kalkanı (2016), Zeytin Dalı (2018) ve Barış Pınarı (2019) gibi hareketler gerçekleştirerek alan kontrolü sağlamış ve Suriye'nin kuzeyine vekil kuvvetleriyle beraber yerleşmiştir.²¹ Diğer tarafta ABD sadece YPG'ye eğit-donat desteği vermekle kalmamış aynı zamanda kendi askerlerini de bu örgütün kontrol ettiği araziye yerleştirerek bilhassa Türkiye'den gelecek olası saldırılara karşı canlı kalkan vazifesi görmüştür. ABD, Türkiye'nin YPG'ye yönelik yoğun itirazlarına set çekmek, örgütün gerçek kimliğini gizlemek ve bölgedeki Arapları da örgütsel yapıya dahil etmek adına örgütü yeniden isimlendirme yöntemine giderek 2015 Ekim'inde aslında YPG tarafından kontrol edilen “Suriye Demokratik Güçleri/*Syrian Democratic Forces (SDG)*” kurmuştur. SDG, ABD askerî bürokrasisinde ve bilhassa Merkezi Komutanlığın (CENTCOM) olumlu bir imaja sahip hale gelmiştir. Nitekim Amerikan Başkanı Donald Trump'ın 2019'da Amerikan kuvvetlerini Suriye'den çekme denemesi bürokrasinin müdahalesiyle akim kalmıştır.

Merkezi Komutanlık Türkiye'nin terör örgütü olarak kabul ettiği ve süratle devletleşme-otonomlaşıma çabası içerisinde olan YPG/SDG ile ilişkiyi o kadar ileri götürmüştür ki bu yapıya Türkiye'ye yönelik olduğu düşünülen tanksavar füzeler teslim edilmiş²² ve güncel olarak DAES tehdidi ile hiç ilgisi olmadığı halde hava savunma sistemleri verilmesi konuşulmaktadır.²³ ABD'nin bu tavrı Türkiye-ABD ilişkilerinde kaçınılmaz olarak güven sorunu yaratmıştır.²⁴ Her ne kadar ABD'nin kısa vadeli çıkarları açısından PYD/YPG ile ilişkiler bir anlam ifade etse de bilhassa Türkiye ile ilişkiler ve bölgesel politika bağlamında ABD açısından negatif sonuçlar üretebilmektedir.²⁵ Çünkü Türkiye bu örgüte yönelik tavrını

17 İbrahim Kerman ve Ertan Efeğil, “Terör Örgütü PKK/PYD'NİN Suriye'de İzlediği İç Savaş Stratejisinin Değerlendirilmesi”, *Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları Dergisi*, 2017, 1:2, 162-198.

18 Can Acun ve Kutluhan Görücü, *PKK/YPG's State Dream in Syria*, Seta Vakfı, İstanbul, 2023.

19 Helin Sarı Ertem, “Uluslararası İlişkilerde Taşeron Savaş ve PatronKlient İlişkisi: ABD-PYD/YPG İş Birliği Örneği”, *İnsan ve Toplum Dergisi*, 2024, 14:1, s. 115-138.

20 International Crisis Group, *Syria's Kurds: A Struggle Within a Struggle*, Middle East Report No. 136, Brussels, 2013; Maria Fantappie, “A Tough Liberation for Syria's Kurds”, *Carnegie Endowment*, Ağustos 2023, <https://carnegieendowment.org/posts/2012/08/a-tough-liberation-for-syrias-kurds>, erişim 18.07.2024; Jim Zanotti ve Clayton Thomas, *Turkey (Türkiye): Major Issues and U.S. Relations*, Washington D.C., Congressional Research Service, 2024.

21 Mustafa Onur Tetik, “The Construction of Containment Anxiety: A Critical Geopolitical Analysis of Turkey's Military Intervention into Syria”, *New Middle Eastern Studies*, 2019, 9:1, s. 69-95.

22 Ömer Koparan, “Münbiç'te YPG/PKK'lıların Elindeki ABD Yapımı TOW Tanksavarlar, Objektiflere Yansıdı”, *Anadolu Ajansı*, Haziran 2022, <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/munbicte-ypg-pkk-lilarin-elindeki-abd-yapimi-tow-tanksavarlar-objektiflere-yansidi/2608319>, erişim 02.12.2024.

23 Murat Aslan, “Latest Favoritism from US to PKK/PYD: Air Defense System Delivery”, *Seta Vakfı*, Temmuz 2024, <https://www.setav.org/en/u-s-pkkpydpgsdf-relations/latest-favoritism-from-us-to-pkk-pyd-air-defense-system-delivery>, erişim 20.07.2024.

24 Richard Outzen, “Costly Incrementalism: U.S. PKK Policy and Relations with Türkiye”, *All Azimuth: A Journal of Foreign Policy and Peace*, 2024, 0:0, s. 1-22.

25 Helin Sarı Ertem, “Surrogate Warfare in Syria and the Pitfalls of Diverging US Attitudes Toward ISIS and PYD/YPG”, Özden Zeynep Oktav, Emel Parlar Dal ve Ali Murat Kuşun (ed.), *Violent Non-state Actors and the Syrian Civil War: The ISIS and YPG Cases*, Springer, London, 2018, s. 129-148.

korumakta ve örgüte karşı yeni askerî operasyon için uygun konjonktür beklemektedir. Tüm bu nedenlerle ABD'nin bu derece angaje olduğu ve desteklediği silahlı bir devlet dışı aktörün kendi ulusal ve uluslararası kamuoyunda meşru bir aktör olarak kabul edilmesi önemli bir gerekliliği oluşturmaktadır. Bunu yaparken sadece devlet görevlilerinin bu örgütü çeşitli şekillerde olumlu nitelendirmeleri yeterli değildir. Bu noktada devreye giren ve basın üzerinden yaratılan PYD/YPG/SDG'ye yönelik hegemonik söylem bu aktörün toplumsal muhayyilede müspet ve meşru olarak inşasını esas mümkün kılan unsur olmuştur.

4. New York Times'daki Hegemonik Söylemlerin Analizi

Bu bölümde *NYT* çevrimiçi arşivinden elde edilen veriler, metinler içerisinde saptanan ve Ruth Wodak ile çalışma grubunun işaret ettiği söylem stratejileri vasıtası ile analiz edilecektir.

4.1. Strateji (1): Kimliksel Temsil

Modern dönemde devletler imparatorluk çağının aksine egemenliği altındaki insanları kimliksel olarak temsil etme iddiasını taşımaktadırlar. Ulus-devlet kavramı millet ve devlet arasında bir süreklilik olduğu varsayımına dayanır. Bu tür devlette vatandaşlar devletin nominal de olsa paydaşı kabul edilir ve devletler kendini oluşturan milletlerin kimliklerinin taşıyıcısı olarak kabul edilirler. Bugün yaşadığımız küresel yapıya devletlerarası demek yerine uluslararası dememizin sebebi bu süreklilik varsayımdır. Bundan dolayıdır ki, haber metinlerinde veya günlük yaşamımızda devletlerin gerçekleştirdiği faaliyetleri bazen milletlere atfederiz. Örneğin, Rusya Federasyonu'nun bir dış politika eyleminin “‘Ruslar’ yaptı” gibi cümlelerle ifade edildiğine şahit oluruz bir çok kez. Buradaki dilsel eylem, sadece bir durumu yansıtmaz, aynı zamanda o özneyi de söylem içerisinde inşa eder. Rusya Federasyonu'nun “Ruslar” olarak ifade edilmesi bu devlete kimliksel bir temsil ve bu da bir temsili meşruiyet kazandırır. Bundan dolayıdır ki, örneğin, söylem içerisinde gayrimeşrulaştırılmak istenen devletler genelde, millet veya devlet adı yerine gayrimeşru sayılan liderin adı ile anılır. Suriye Devleti ya da Suriyeliler ifadesi yerine “Esed Rejimi” kavramını ikame etmek bir örnek sayılabilir. Ulus-devletin sağladığı kimliksel temsil meşruiyetini sağlamayan silahlı devlet dışı aktörleri kolektif bir kimlikle etiketleyerek söylemler içerisine yerleştirmek bu örgütün sektör yönünü perdeleyerek sanki mevzu bahis grupları ve bu grupların kimliklerinin meşru temsilcileri olarak inşa eder.

Dilsel Araç I: Örgüt Adı Yerine Etnonim Kullanımı

NYT'nin yayınları incelendiğinde PYD/YPG'den bahsedilirken çoğunlukla “Kürtler (*the Kurds*)” veya “Suriye Kürtleri (*the Syrian Kurds*)” ifadesinin tercih edildiği gözlemlenmektedir. Bu örgütler büyük oranda Kürt etnik grubundan insanlardan oluşsa bile, Suriye’de ve diğer ülkelerde bütün bir etnik grubu temsil etme noktasında tartışmalı bir iddia olacaktır. PYD/YPG’yi bütün bir etnik isme malik topluluğu temsil ettiği şeklindeki bir söylem içerisine yerleştirmek politik bir tercih meselesidir. *NYT* örneğinde gördüğümüz gibi ABD basını PYD/YPG’den örgüt ismi ile bahsederek örgütün sektör karakterini göstermek yerine etnonim kullanımı ile temsili meşruiyet atfetmekte örgütün tikelliğini perdelemektedir. Ulus-devletler için kullanımına sıkça rastlanan bu dilsel aracın bir örgüte aktarılması sayesinde bu örgütün söylemler içerisinde diğer ulus-devletler gibi ABD’nin ahlaki dengi haline getirilmesi, Suriye’ye yönelik ihtilafli bu dış politikanın toplumsal muhayyilede kabul edilebilirlik vasatını sağlamıştır. Bu dilsel araç diğer stratejileri de yatay kesen ve PYD/YPG’yi söylemsel olarak meşru bir özne olarak kuran en önemli vasıttır.

Dilsel Araç II: Kimliksel Düşman/Tehdit İcadı

Kimliksel temsil açısından ve yine etnonim kullanımı ile ilişkili olarak istifade edilen bir diğer dilsel araç bu kimliğin temsilcisi olarak inşa edilen grubun aynı zamanda bu kimliğin düşmanlarına ve tehditlere karşı meşruiyetini söylemler içerisinde tesis etmektir. Burada bu örgüte yönelik algılanan tehdit veya düşmanlık bütün bir kimliğe yönelik gibi kurgulanmaktadır. *NYT*'nin haber söylemlerinde zaman zaman Türkiye'nin PKK ile mücadelesini de içine katıp direkt PKK'ya da temsili meşruiyet zemini sağlayan bu tür kullanıma çeşitli şekillerde rastlanmaktadır. Bu dilsel aracın kullanıldığı ifade biçimlerine örnek verecek olursak;

- “Türk Hükümetinin Kürtlere düşmanlığı”²⁶
- “Suriye Kürtlerine yönelik Türk saldırıları”²⁷
- “Türkler silahlarını Kürtlere çeviriyor”²⁸

Buradaki birbirini tamamlayan hegemonik söylemin parçaları olan bu ifadeler, “Türkler” ve “Kürtler” arasında bir yanlış dikotomi kurduğu gibi aynı zamanda “Türkleri” ve “Türkiye’yi” “Kürtlerin” düşmanı ve varoluşsal tehdidi olarak kurgulamaktadır. Bu söylem içerisinde Türkiye ve Türk milleti Kürtlerin “kurucu ötekisi” olarak inşa edilirken, YPG tarafından temsil edildiği varsayılan Kürt kimliği de bu çelişki üzerine söylemler içerisinde aktör haline getirilmektedir.

4.2. Strateji (2): Ülkesel İşaretleme

Ulusal düzeyde kimlik inşasının en önemli amillerden biri belirli bir coğrafyayı “vatan” olarak kodlayarak o kimliğin ülkeselliğinin sınırlarını çizmektir. Vatan söylemi ulus-devletler için sınırları net ve hukuki olarak çizilmiş ve diğer devletler tarafından da büyük çoğunlukla kabul edilmiş bir alanı ifade etse de YPG gibi silahlı devlet dışı bir aktörün şiddete dayalı kontrolünde bulunan yerlerin ulus-devletmişçesine kimliklendirilmesi, aktörün söylemsel inşası için önemli bir unsur teşkil etmektedir.

Dilsel Araç I: Şehir İsimleri

Şehirlerin isimlendirilmesi meselesi, pek çok ülkede bir bölgeyi kimliklendirmek için önemli bir dilsel vasıta olmuştur. Örneğin, Yunanistan, Türkiye’ye sınır şehri olan ve Türkler tarafından kurulmuş olan Dedeağaç şehrinin adını Aleksandrupoli yapmıştır. Ya da Kırım Türkleri tarafından kurulan Akmescit şehrinin adı Rus işgalinin ardından Simferopol olarak değiştirilmiştir. Bu gibi şehir ismi değişimlerinin kullanım amacı ülkesel işaretleme vasıtasıyla söylemsel kimlik inşasıdır. *NYT* tarafından bu dilsel vasıttan istifa edilen en belirgin örnek Ayn al-Arab şehridir. Bu şehir *NYT* içerisindeki söylemlerde zaman zaman Arapça ve resmi adı olan Ayn al-Arab ile beraber şehrin Kürtçe ismi olan Kobani ile beraber kullanılsa da²⁹ bir süre sonra resmi adının kullanımı büyük oranda tedavülünden kaldırılmış ve şehirden sadece

26 “How Turkey Misreads the Kurds”, 24 Şubat 2016, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/2016/02/24/opinion/how-turkey-misreads-the-kurds.html>, erişim 10.07.2024.

27 Ceylan Yeginsu ve Tim Arango, “Turkey ‘Almost Certain’ that Kurdish Militants Bombed Ankara, Premier Says”, *New York Times*, 14 Mart 2016, <https://www.nytimes.com/2016/03/15/world/middleeast/turkey-appears-set-to-blame-car-bombing-on-kurdish-militants.html>, erişim 10.07.2024.

28 Rod Nordland, “On Northern Syria Front Line, U.S. and Turkey Head Into Tense Face-off”, *New York Times*, 7 Şubat 2018, <https://www.nytimes.com/2018/02/07/world/middleeast/us-turkey-manbij-kurds.html>, erişim 10.07.2024.

29 Ben Hubbard, “ISIS Forays Send Waves of Refugees Into Turkey”, *New York Times*, 21 Eylül 2014, <https://www.nytimes.com/2014/09/22/world/europe/isis-forays-send-waves-of-refugees-into-turkey.html>, erişim 12.07.2024.

Kobani olarak bahsedilmeye başlanmıştır. Bir diğer isimlendirme ile ülkesel işaretleme aracı da YPG'nin kontrolündeki bölgeden Kürtçede Batı anlamına gelen “Rojava” ifadesi ile bahsetmektir.³⁰ Burada Batı denmesinin sebebi Kürt etno-milliyetçi muhayyilede Suriye'nin kuzey bölgesinin “Batı Kürdistan” olarak kodlanmasıdır. Yani *NYT* bu kullanımla sadece Suriye Devleti'nin bir bölgesini başka bir ulus inşa projesinin parçası olarak kurgulamakla kalmamakta, aynı zamanda komşu ülkeler için de böyle bir imada bulunan bir terminolojiyi adapte etmektedir.

Dilsel Araç II: Alan Kimliklendirme

Bir bölgedeki yerleşim yerlerini dil tercihi üzerinden ülkesel işaretleme yapmanın yanı sıra bir örgüt ve kimlikle ilişkisi kurulmak istenilen yerleri de bu kimlik üzerinden ifade etmek bir dilsel araç olarak *NYT*'deki metinlerde karşımıza çıkmaktadır. Bugün Türkiye'de belirli şehirlerden “Kürt illeri” diye bahsedilmesi de aynı amaca matuf olup, yine bu sebeple şiddetli tepki çekebilmektedir. *NYT*'nin söylemleri içerisinde YPG'nin silahlı kontrolünde olan yerlerden “Kürt köyü”³¹, “Kürt şehri”³², “Kürt bölgesi”³³ gibi ifadelerle bahsedilmesine sıklıkla rastlanmaktadır. Şehirlerin bu etnonim ile beraber ifade edilmesi o bölgeyi idare eden ve hegemonik söylem içerisinde “Kürtler” olarak ifade edilen YPG'nin zora ve şiddete dayalı kontrolünü kimlik perspektifinden meşrulaştırarak, ABD'nin örgütle angajmanını da meşru bir zemine oturtmaktadır. “Kuzey Suriye'nin Rojava Bölgesindeki Kürt şehir ve kasabaları”³⁴ ifadesindeki gibi alan kimliklendirme ve şehir isimleri olarak tanımladığımız ülkesel işaretlemenin dilsel araçları beraber de kullanılmaktadır. Ayrıca Kamışlı şehrinde “Kürt bölgesel başkenti”³⁵ gibi ifadelerle bahsedilmesi de bu ülkesel işaretleme stratejisine başka bir örnek teşkil etmektedir. Burada başkent diyerek hem devlet terminolojisi ile PYD/YPG'ye yaklaşmakta, hem de şehir-alan kimliklendirmesi ile bu örgüt ulusal bir aktör gibi inşa edilmektedir.

4.3. Strateji (3): Meşru Silahlı Güç Tanımlaması

PYD/YPG gibi etnik temelli terör örgütleri kullandıkları şiddeti ifade ederken tabi olarak kendilerini savunduklarını iddia ettikleri topluluğun meşru silahlı gücü olarak konumlandırmaktadırlar. *NYT* de YPG ve diğer birimlerinden bahsederken meşru devlet-kurum terminolojisi kullanarak silahlı unsurları söylem içerisinde meşru bir zeminde kurgulamıştır. Terör örgütü ifadesi YPG ile ilişkilendirilmediği gibi, zaman zaman bir devletin savunma birimleri ve kolluk kuvvetlerine denk ifadelerle hegemonik söylemin içerisine oturtulmuştur.

Dilsel Araç I: Silahlı Güç Tanımı

NYT, DAES için terör örgütü etiketini kullanırken ABD'nin terör örgütü listesinde bulunan PKK'nın Suriye kolu olduğu pek çok metinde belirtilen YPG'yi ise bu kategoriye sokmamıştır.

30 Hwaida Saad ve Rod Nordland, “Kurdish Fighters Discuss Releasing Almost 3,200 ISIS Prisoners”, *New York Times*, 20 Aralık 2018, <https://www.nytimes.com/2018/12/20/world/middleeast/isis-syria-prisoner-release-trump.html>, erişim 12.07.2024.; Richard Pérez-Peña, “Drawn to a Cause, British Woman Dies Fighting Alongside Kurds in Syria”, *New York Times*, 19 Mart 2018, <https://www.nytimes.com/2018/03/19/world/middleeast/anna-campbell-syria-ypj-kurds.html>, erişim 12.07.2024.

31 Hubbard, “ISIS Forays”.

32 Tim Arango, ve Ceylan Yeginsu, “Turkey Seeks Buffer Zone on the Border With Syria”, *New York Times*, 9 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/10/world/middleeast/turkish-support-of-coalition-fighting-isis-centers-on-border-buffer-zone-.html>, erişim 14.07.2024.

33 Pérez-Peña, “Drawn to a Cause”.

34 Saad ve Nordland, “Kurdish Fighters”.

35 Carlotta Gall ve Patrick Kingsley, “ISIS Rears Its Head, Adding to Chaos as Turkey Battles Kurds”, *New York Times*, 11 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/11/world/middleeast/turkey-syria-kurds.html>, erişim 14.07.2024.

DAEŞ için bu ifadenin kullanılabilmesi göstermektedir ki; terör örgütü kavramının siyasallaşmış olduğu için prensip olarak reddedilmesi söz konusu değildir. Aksine YPG ve çeşitli birimlerine atıf yaparken kullanılan ifadeler şunlardır:

- “kara kuvveti (*ground force*)”³⁶
- “sınır kuvveti (*border force*)”³⁷
- “Terörle mücadele kuvvetleri (*counterterrorism forces*)”³⁸

Bu belirtilen ifadeler dışında polis, komando, savaşçı, yerel güçler, birlikler, iç güvenlik güçleri gibi ifadeler yine YPG ve alt birimlerine atıf yapmak için *NYT* haberlerinde geçen ifadelerdir. Görüldüğü gibi *NYT*, YPG için terör örgütü ifadesini kullanmadığı gibi devletlere has askerî tabirler ile bu örgütten bahsetmekte, hatta aksine terörle mücadele kuvveti olarak söz etmektedir. Bir devlet dışı silahlı örgütün bu ifadelerle özne olarak söylemsel inşası Amerikan kamuoyu için algısal bir illüzyon yaratarak ABD’ye angajmanları konusunda toplumsal meşruiyet açısından gerekli vasatı sağlamaktadır.

Dilsel Araç II: Silahlı Güç Kimliklendirme

Yukarıda bahsedildiği gibi devletlere ait çeşitli ifade biçimlerinin YPG’ye atfedilmesi dilsel araç vasıtasıyla kurumsal bir meşruiyet zemini yaratırken, bu kuvvetlerin başına bir etnonim getirerek kimliklendirilmesi bu kurumsal zemine bir de kimliksel temsil temin etmektedir. YPG’den bahsederken kullanılan ifadelerin başına “Kürt” etnonimi getirilerek, bir ulus-devletin meşru silahlı güçleri veya kolluk kuvvetleri sanrısı yaratılmaktadır. Bunlarla sınırlı olmamakla beraber “Kürt öncülüğündeki terörle mücadele güçleri”³⁹, “Kürt askerleri”⁴⁰, “Kürt öncülü savunma yetkilisi”⁴¹ gibi ifade biçimleri bu dilsel araca birer örnek teşkil etmektedir. Şiddet örgütünün faaliyetlerini devlet kavramları ve etnonimle birleştirmek çift yönlü bir söylemsel özne inşasına katkıda bulunmaktadır. Ayrıca DAEŞ’den bahsederken “Müslüman” sıfatını savaşçı, militan ya da terörist gibi kavramların başına getirmemeye özen ve hassasiyet gösteren ve Suriye’deki diğer silahlı muhalif gruplardan “isyancı savaşçılar (*rebel fighters*)” diye söz ederek kimliklendirmekten kaçınan *NYT* aynı hassasiyeti YPG için göstermeyerek, bu örgütü meşru bir “Kürt Silahlı Kuvvetleri” gibi söylemler içerisinde inşa etmektedir.

Dilsel Araç III: Silahlı Güç Niteliklendirme

YPG’nin şiddet organizasyonunu devlet ile ilintili kavramlarla ve bir topluluğun meşru yapısı olarak kurguladıktan sonra bu örgüte aynı zamanda askerî kapasite ve başarı atfetmek bu aktörün toplumsal muhayyilede söylemsel inşası için kullanılan bir unsur olmuştur.

36 Anne Barnard ve Mark Landler, “Turkey Inching Toward Alliance With U.S. in Syria Conflict”, *New York Times*, 27 Eylül 2014, <https://www.nytimes.com/2014/09/28/world/europe/turkey-hesitant-to-ally-with-us-in-syria-mission.html>, erişim 14.07.2024.

37 Anne Barnard, “Turkey Asks U.S. to Stop Kurds From Shifting Fighters to Western Syria”, *New York Times*, 7 Mart 2018, <https://www.nytimes.com/2018/03/07/world/middleeast/turkey-syria-us-afirin.html>, erişim 14.07.2024.

38 Jane Arraf ve Sangar Khaleel, “U.S. Allies Retake Control of Prison in Syria, Subduing ISIS Fighters”, 30 Ocak 2022, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/2022/01/30/world/middleeast/isis-prison-syria.html>, erişim 14.07.2024.

39 Arraf ve Khaleel, “U.S. Allies”.

40 Megan Specia, “Foreign Fighters Back Kurdish Militia in Syria in Fight Against Turkey”, *New York Times*, 27 Ocak 2018, <https://www.nytimes.com/2018/01/27/world/middleeast/foreign-fighters-kurdish-militia-syria.html>, erişim 14.07.2024.

41 Kareem Fahim ve Karam Shoumali, “Turkey to Let Iraqi Kurds Cross to Syria to Fight ISIS”, *New York Times*, 20 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/21/world/middleeast/kobani-turkey-kurdish-fighters-syria.html>, erişim 16.07.2024.

Çünkü kavramlar ve temsil meşru olsa bile “başarısız devlet (*failed state*)” gibi başarısız örgüt algısı da YPG ile angajmanı ABD için gayrimeşru kılabilecektir. Bu sebeple *NYT*’nin haber söylemleri içerisinde muhabirlerin ve editörlerin çeşitli ifadelerinde veya diğer kişilerden yapılan alıntılarda YPG nitelikli bir silahlı unsur olarak tasvir edilmiştir. Bunlarla sınırlı olmamakla beraber, “sahadaki en başarılı ortak (*best partners*)”,⁴² “en güvenilir müttefik (*most reliable ally*)”,⁴³ “en etkili savaşçılar (*most effective fighters*)”⁴⁴ gibi ifadeler ile YPG’ye nitelik atfedilmiştir. Bu da YPG’yi iş birliği yapılabilecek kapasitede bir özne olarak söylemler içerisine yerleştirmiştir. Ayrıca, YPG hakkında Türkiye’den sahada askerî olarak daha başarılı olduğu imajı yaratılmış ve “Kürt Savaşçılar olmasa DAES yenilemezdi” algısı oluşturulmuştur. Bu sayede NATO müttefiki ile büyük sorunlar çıkarmasına rağmen Türkiye’nin terör örgütü kabul ettiği YPG ile bu ortaklığın sürdürülmesinin söylemsel zemini sağlanmıştır.

4.4. Strateji (4): İdari Kapasite Atfetme

Ülkesellik, kimlik temsili, askerî kapasite atfedilerek özneleştirilen ve ABD’nin askerî ve diplomatik desteği ile şiddete dayanarak kontrolünü sürdüren PYD/YPG’nin işlettiği yönetimin “başarısız” bir görüntü sergilemesi meşruiyet açısından altını oyacak bir durumdur. Bundan ötürü *NYT*, YPG’nin şiddete dayanarak kontrol altında tuttuğu bölgelerdeki idareye başarı ve kapasite atfetmesi bir diğer söylemsel strateji olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu idari kapasite atfetme stratejisi bir yandan ABD’nin Suriye’deki faaliyetlerine meşru bir zemin tasvir etmiş olurken diğer yandan YPG güdümündeki idari yapıyı Amerikan toplumsal muhayyilesinde de muktedir ve liyakatli olarak inşa etmektedir.

Dilsel Araç I: Öz-Yönetim Kavramları

Devleti ikame eden idari kapasitenin bir örgüte atfedilebilmesi için öncelikle mevzubahis alanın kendi kendini idare edebilme yeteneğine sahip olduğunun resmedilmesi gerekir. Bunun aksini iddia eden karşı hegemonik söylemler içerisinde, örneğin Türkiye’de, örgütün kontrol ettiği bölge “terör koridoru” gibi pejoratif ifadelerle kendine yer bulmaktadır. Fakat, ABD’nin ittifak yaptığı örgütün kontrolündeki bölgenin *NYT* tarafından bu şekilde kamuoyuna sunulması elbette ki çelişkili bir görüntü oluşturacaktır. Nitekim, *NYT*’nin haber söylemleri içerisinde bölgedeki fiili idari durum; “öz-yönetim (*self-government*)”, “özerk bölge (*autonomous zone*)”, “Kürtler tarafından idare edilen huzurlu (*peaceful Kurdish-administered*)” gibi ifadelerle tasvir edilmiş olup burada sanki meşru bir ulus-altı yönetim birimi mevcutmuş gibi söylemler içerisinde PYD-YPG aktörleştirilmiştir. Örgütün yarattığı fiili durumun “özerk bölge” olarak tasvir edilmesi, ABD adına örgütle muhatap olmanın meşruiyet zeminini toplumsal algıda güçlendirmiştir. Bu durum aynı zamanda örgütün sadece bir silahlı örgüt olmadığı aynı zamanda bir idari yapıyı ifade ettiği şeklinde özneleştirilmesine katkı vermiştir.

Dilsel Araç II: Öz-Yönetim Kimliklendirme

NYT’deki hegemonik söylem sivil olduğu varsayılan etkin bir öz-yönetimi kimlik perspektifinden de temsili meşruiyet çerçevesine oturtmuştur. Bunu yaparken yine bu idari

42 Anne Barnard, Michael R. Gordon ve Eric Schmitt, “Turkey and U.S. Plan to Create Syria ‘Safe Zone’ Free of ISIS”, *New York Times*, 27 Temmuz 2015, <https://www.nytimes.com/2015/07/28/world/middleeast/turkey-and-us-agree-on-plan-to-clear-isis-from-strip-of-northern-syria.html>, erişim 18.07.2024.

43 “Are Kurds Allies or Obstacles in Syria?”, 24 Şubat 2016, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2016/02/24/are-kurds-allies-or-obstacles-in-syria>, erişim 16.07.2024.

44 Anne Barnard ve Ben Hubbard, “Allies or Terrorists: Who Are the Kurdish Fighters in Syria?”, *New York Times*, 25 Ocak 2018, <https://www.nytimes.com/2018/01/25/world/middleeast/turkey-kurds-syria.html>, erişim 18.07.2024.

yapıların Kürt karakteri taşıdığını belirten ifadeler kullanılmıştır. “Rojava özerk bölgesi (*the autonomous region of Rojava*)”⁴⁵ gibi ifadeler YPG’nin kontrol ettiği bölge ve yönetimi tanımlamak için kullanılmaktadır. *NYT*’nin burada kasıtlı bir tercih kullandığı Arap-Türkmen muhalifler tarafından kontrol edilen bölgeleri kimliklendirmeden metin içerisinde kullandığı örneklerde ortaya çıkmaktadır. Şu paralel ifadeler bunun bir örneğidir: “Kuzeydoğuyu yöneten Kürt liderliğindeki idare ve kuzeybatıda İdlib Eyaleti’nde isyancıların kontrolündeki bölgenin liderleri”.⁴⁶ İdlib bölgesinin idaresi kimliksiz “isyancıların” kontrolündeyken, diğer bölge “Kürtlerin” altındaki bir yönetim olarak inşa edilmektedir. Bu öz-yönetim kimliklendirmesi, ülkesel işaretleme, kimliksel temsil, silahlı güç kimliklendirmesi gibi strateji ve dilsel araçlarla beraber düşünüldüğünde tam olarak ulus-devletlerin varsaydığı kimlik-toprak-devlet uyumunun PYD/YPG’nin kontrol ettiği alanlar için varsayarak, bu örgütü bir anlamda ABD’nin ve diğer ulus-devletlerin dengi olarak söylem içerisinde kurgulamakta, böylece bu örgütle angajmanlar tamamen meşru zemine geçmektedir. Bu örgütle ilişki sorgulandığı durumlarda, pekâlâ bir kimliği meşru olarak temsil eden, belirli bir toprak parçasını kontrol eden devlet vasfını etkin bir şekilde yerine getiren bir aktör olduğu yanıtı *NYT*’deki haber söylemleri içerisinde çıkarılabilir.

Dilsel Araç III: Devlet Kavramları Kullanımı

NYT’nin PYD/YPG’yi ilgilendiren haberleri incelendiğinde aktör-özne inşası açısından göze çarpan bir diğer dilsel araç ise devletler için kullanılan ifadelerin bu örgütün şiddete dayalı olarak elinde tuttuğu bölgede işleri idare etmesi için de kullanıldığıdır. Ayrıca bazı örgüt üyelerinden de devletlere has sıfatlarla zaman zaman metinler içerisinde bahsedilmiştir. Devletlere ait kavramların bir örgüte atfı, örgütün devlet statüsüne yakın bir şekilde toplumsal muhayyilede kurgulandığının işaretidir. Bu şekilde kullanılan kavramlara bakacak olursak bunlarla sınırlı olmamakla beraber; “üst düzey yetkili (*senior official*)”, “savunma bakanı (*defense minister*)”, “general”, “özel terörizm mahkemesi (*special terrorism court*)”, “dış işleri temsilcileri (*foreign affairs representatives*)”, “vergi toplama (*collecting tax*)”, “askere alma (*military conscription*)”, “göz altına alma (*custody*)” gibi devletin çeşitli fonksiyonları ile ilgili kavramlar PYD/YPG’nin kontrolündeki faaliyetler için kullanılmıştır. Eğer devlet vasfı atfedilmemiş olsa “askere alma” veya “göz altına alma” yerine “adam kaçırma (*kidnapping*)” ya da “vergi toplama” yerine “gasp/haraç (*extortion*)” gibi ifadelerinin kullanılması gerekirdi. Bu şekilde devletlerin gerçekleştirdiği faaliyetleri ifade eden terminoloji PYD/YPG’ye aktararak, bu örgütün “devletimsi” bir aktör olarak kurgulanması güçlendirilmiştir.

4.5. Strateji (5): Maduniyet İnşası

Bir topluluğun maduniyeti ve zulme uğruyor olması dış aktörlerin o ülkeye müdahalede bulunmasına, bu toplulukla dayanışma kurmasına ve bu topluluğu temsil ettiği kabul edilen yapının eylemlerinin meşru kabul edilmesine kadar giden sonuçlar üretebilir. İnsan haklarını hiçe sayarak zulüm ve katliam gerçekleştiren idareler söylemler içerisinde de gayrimeşrulaştırılırken bu eylemlere maruz kalan grubu “savunduğu” düşünülen yapıların faaliyetleri de meşruiyet çizgisine gelir. Başta verilen Afgan Mücahitlerinin durumu buna bir örnektir. İç savaş durumlarında sıkça karşılaşılan bu karşıtlık durumuna yönelik olarak üçüncü tarafların müdahalesi de toplumsal ve uluslararası muhayyilede kabul edilir hale gelir. PYD/YPG–ABD ilişkilerinin gelişmesini sağlayan vasatlardan biri de bu durumdur.

45 Wes Enzinna, “A Dream of Secular Utopia in ISIS’ Backyard”, *New York Times*, 24 Kasım 2015, <https://www.nytimes.com/2015/11/29/magazine/a-dream-of-utopia-in-hell.html>, erişim 22.07.2024.

46 “W.H.O. Failed to Tell Syrian Kurds of Their First Coronavirus Death”, 17 Nisan 2020, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/2020/04/17/world/coronavirus-news-updates.html>, erişim 20.09.2024.

Dilsel Araç I: Hayati Tehdit Nitelemesi

Bir topluluğun bir devlet veya örgüt tarafından fiziksel varlığına kısmen veya toptan yönelmiş bir yakın tehdit uluslararası sistem için normal zamanlarda anomali kabul edilebilecek bazı eylemleri meşru hale getirir. Sırlara yönelik 90'lı yıllarda gerçekleşmiş üçüncü taraf askerî müdahaleleri bunun bir örneğidir. Burada askerî angajman vasatını sağlayan şey hayati tehdidin mevcudiyetidir. *NYT* haber söylemlerinde de PYD/YPG'nin faaliyetleri ve ABD'nin bu örgütle askerî angajmanı bu minvalde ahlaki zemine oturtulmuştur. *NYT* haberlerinde de “Kürtlere” yönelik olarak “katliam (*massacre-slaughter*)” ve “soykırım (*genocide*)” tehditleri olduğu işlenmiştir. Bu durum ABD'nin ivedi müdahale ve örgütle angajmanını ahlaki açıdan gerekli kılmıştır. Bir topluluğa yönelik toplu ortadan kaldırma tehdidinde karşı direniş gösteren yapı olarak PYD/YPG'nin eylemleri de meşruiyet kazanmıştır. Bu fiili ve yakın tehdit ortadan kalktığı anda dahi bu tehdidin kaynağı DAEŞ'in yeniden canlanması tehdidi, bu örgütün yakın tehdide yönelik anlık meşruiyetini uzun döneme yayarak ABD'nin desteğinin süreklileşmesine zemin sağlamıştır. Kendisi de Türkiye tarafından aynı kategoride görülen PYD/YPG, “terör örgütü” olarak ifade edilen bu hayati DAEŞ tehdidini durdurabilecek yegâne güç olarak resmedilmiştir. Böylece PYD/YPG bir topluluğa yönelik hayati tehlikeyi ortadan kaldıran bir örgüt olarak hegemonik söylem içerisinde kahramanlık vasfını kazanmıştır. Bu örgütün çok sık rastlanılan “özgürlük savaşçısı” diskuru içerisinden inşası doğal bir sonuç olarak bu örgütü meşru aktör-özne olarak kurmuştur.

Dilsel Araç II: Kolektif Haksızlık ve Tarihsel Hak

Yakın hayati tehdit dışında maduniyetin daha sürekli olan inşası mevzu bahis olan topluluğun tarihsel haklarından mahrum bırakılarak, çeşitli adaletsizliklere maruz kalması durumudur. Hayati tehlike anlık müdahalelerle önlenabilir ancak sistematik olarak resmedilen hak gaspları karşısında direniş gösteren yapılar meşru muhataplıklarını sürdürebilirler. PYD/YPG de *NYT* söylemleri içerisinde bu kapsama sokulan bir topluluğun, yani Kürtlerin haklarını savunarak ahlaki zemine oturan bir örgüt olarak özneleştirilmiştir. *NYT*'deki söylemlere bakıldığında Kürtlerin Birinci Dünya Savaşı sonrasında verilen sözlerin tutulmaması neticesinde farklı ülkeler arasında bölündüğü, bölge devletlerinin engellemeleri neticesinde Kürtlerin militleşemediği-devletleşemediği fikrinin aktarıldığı gözlemlenmiştir.⁴⁷ Self-determinasyon hakkından mahrum bırakılan bu topluluğun Suriye'de yaşayan kısmı aynı zamanda fakir bırakılmış ve marjinalize edilmiştir.⁴⁸ Kendini yönetme istekleri sürekli bastırılan ve dünyanın devletsiz en büyük etnik grubu olduğu düşünülen Kürtler, kolektif zulümlere maruz kalmıştır.⁴⁹ PYD/YPG bu maduniyet karşısında Kürt halkının haklarını ve uzun yıllardır düşledikleri öz-yönetimi temin eden özne olarak inşa edilmiştir. Böylece dilsel araçlar vasıtasıyla PYD/YPG'ye karşı durmak aslında Kürtlerin haklarına karşı çıkmak, zulüm görmelerini desteklemek imasını taşıyan bir anlam kazanmıştır. Tam aksini yapmak ise, ABD'nin yaptığı gibi, meşru bir dış politika eylemi olarak söylem içerisine yerleştirilmiştir.

4.6. Strateji (6): Ahlakilik - İlkesellik Atfetme

Bir aktör, bir topluluğu devlet kapasitesine sahip olarak söylemler içerisinde inşa edilebilir. Bu bir ahlaki-ilkesel nitelik kazandırır bile bu aktöre atfedilecek evrensel olarak yüceltilen ahlaki ilkelere sahip olma hali yerleştirildiğinde öznenin meşruiyeti ve diğer ülkelerin

47 Megan Specia, “Why Is Turkey Fighting the Kurds in Syria?”, *New York Times*, 9 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/09/world/middleeast/kurds-turkey-syria.html>, erişim 27.07.2024.

48 Barnard ve Hubbard, “Allies or Terrorists”.

49 “The Kurds’ Push for Self-Rule in Syria”, 21 Mart 2016, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/2016/03/22/opinion/the-kurds-push-for-self-rule-in-syria.html>, erişim 26. 07.2024.

angajman konusunda “haklılık” düzeyi artacaktır. PYD/YPG’nin *NYT*’nin söylemlerinde sadece “Kürtler” için değil evrensel değerlerin hâkimiyeti için mücadele eden bir örgüt olarak inşa edilmesi bunun için ders kitaplık bir örnektir.

Dilsel Araç I: Azınlıkları Koruma

PYD/YPG hali hazırda Suriye ve diğer ülkelerde sayısal olarak azınlık durumunda olan Kürtlerin haklarının savunucusu olarak *NYT* tarafından ahlaki-ilkesel bir zeminde inşa edilmiştir. Ancak Kürtlerin savunusu neticede PYD/YPG’nin kendi iddia ettiği kimliği olmasından ötürü bu durum tipik bir etno-milliyetçi hareket olarak kodlanmasına da yol açabilecektir. Bundan dolayı *NYT*’deki haber söylemlerinde örgütün diğer azınlık gruplarının da koruyucusu olduğu yönünde neşriyatlara rastlanmıştır. Öncelikle *NYT*’deki metinlerde “Kürtlerin” Süryani ve Hristiyan azınlıklarla ittifak yaparak temsil hakkı tanıdığının altı çizilmiştir.⁵⁰ Kürtler Hristiyan azınlıkların “İslamcı Araplara” karşı koruyucusu olarak resmedilmiştir.⁵¹ YPG kontrolündeki fiili yönetim mekanizmalarında diğer etnik ve dini gruplara eşit temsil sağlandığı söylemler içerisinde ifade edilmiştir.⁵² Özellikle bu dilsel aracın kullanıldığı metinler çeşitli yazarların görüş (*opinion*) metinleridir. Ancak *NYT*’nin sayfalarını bu metinlere açması ve buradaki ifadelerin editöryal çizginin hegemonik söylemiyle süreklilik arz etmesi sebebiyle bu yazılardan da birincil kaynak olarak istifa edilmiştir. Azınlıklarla iş birliği ve koruma niteliği “Kürtlere” atfedilerek PYD/YPG sadece kendi grubunun değil aynı zamanda Batıdaki toplumların çoğunluğu ile de dini ortaklık taşıyan Hristiyanların da haklarının savunucusu olarak özneleştirilmiştir. Ahlaki özne olarak inşa edilen örgüt ile iş birliği vasatı bu şekilde güçlendirilmiştir.

Dilsel Araç II: Kadın Özgürleşmesi

PYD/YPG’nin *NYT*’nin söylemlerinde ahlaki-ilkesel olarak inşa edildiği bir diğer dilsel araç da kadın özgürleşmesidir. YPG’nin kadın kolu olan YPJ’nin “kadın savaşçı” miti olarak Batıda hâkim olan kadın özgürleşmesi söylemi içerisine dahil edilerek, PYD/YPG’nin belki de Batı kamuoyunda en önemli “cazibe atağı (*charm attack*)” olarak arzı endam etmiştir. Çünkü Batıda hâkim olan klasik oryantalist imajlar içerisinde İslami toplumlarda kadın ezilen bir pozisyonadadır. Müslüman toplumlar içerisinde çıkan bir örgütün özgür kadın imajını yükseltmesi Batılı muhayyile için son derece ilgi çekici olmuştur. YPG yeniden markalanması için kullanılan örgüt “SDG’nin seküler, kadın haklarını savunan bir örgüt olduğu, ‘erkeklerle el sıkışan’ ve ‘başörtüsü takmayan’ birlikleri yöneten kadın savaşçıların bulunduğu”⁵³ gibi ifadelerle örgütün bu açıdan da ahlaki bir üstünlük gösterdiği imajı çizilmiştir. Bu ifadede, örneğin, “erkeklerle el sıkışan” ve “başörtüsü takmayan” gibi ifadeler klasik oryantalist bakışı açık bir şekilde yansıtarak PYD/YPG’nin buradan ayrıştığı imajı tasvir edilmektedir. *NYT*’nin sayfalarında yer alan ve örgütün ağzından aktarılan; “cinsiyet ve azınlık haklarını garanti altına alan uzun soluklu bir sosyal devrim”⁵⁴ gibi tanımlamalarla örgütün bu gibi ahlaki ilkelerle hareket ettiği gösterilmiştir. Yine kadınların yönetimde eşit

50 David Graeber, “Democracy Is Possible in Syria. My Friend Knew How”, *New York Times*, 16 Ekim 2017, <https://www.nytimes.com/2017/10/16/opinion/syria-isis-kurds.html>, erişim 27.07.2024.

51 Susanne Güsten, “Christians Squeezed Out by Violent Struggle in North Syria”, *New York Times*, 13 Şubat 2013, <https://www.nytimes.com/2013/02/14/world/middleeast/christians-squeezed-out-by-violent-struggle-in-north-syria.html>, erişim 30.07.2024.

52 Aliza Marcus, “These Are Not Disposable Allies”, *New York Times*, 26 Eylül 2018, <https://www.nytimes.com/2018/09/26/opinion/kurds-syria-allies.html>, erişim 2.08.2024.

53 Jenan Moussa ve Harald Doornbos, “‘The End of the World Will Start Here in Manbij’”, *New York Times*, 31 Mayıs 2018, <https://www.nytimes.com/2018/05/31/magazine/syria-conflict-manbij.html>, erişim 4.08.2024.

54 Barnard ve Hubbard, “Allies or Terrorists”.

temsiline gerçekleştirildiği⁵⁵ ya da “cinsiyet eşitliğine dayalı özerk yönetim (*gender-equal self-rule*)”⁵⁶ olduğu gibi ifadeler kadın özgürleşmesi dilsel aracı ile PYD/YPG’yi ahlaki üstünlük ve ilkesel meşruiyet zemininde bir özne olarak inşa etmiştir.

Dilsel Araç III: Demokratik İdare

İdare biçimi tercihleri ülkelerin dış politikadaki angajmanlarında, bilhassa kamuoyu baskısı sebebiyle etkili olabilmektedir. Batılı devletlerin “demokratik” olarak hegemonik söylemde inşa edilen uluslararası aktörlerle ilişki kurması toplumsal muhayyile açısından daha kabul edilebilir olmaktadır. Bundan dolayı silahlı devlet dışı örgütlerle ilişki kurulurken, bu örgütlerin Batının yönetsel ilkeleri ile uyumluluk sergiliyor olarak özneleştirilmesi önemli bir husus haline gelmektedir. PYD/YPG’nin silahlı kontrolü altında bulunan alanda idari işler için oluşturulan mekanizmalar da *NYT* tarafından demokratik ilkelere uygun olduğu şeklinde tasvir edilmiştir:

- “kıymetli bir doğrudan demokrasi deneyi”⁵⁷
- “liderleri kadınlar için eşit haklar sağlayan, seküler, demokratik ve eşitlikçi bir politikayı savunan, Rojava olarak bilinen, çoğunlukla Kürtlerin yaşadığı özerk bir bölge”⁵⁸
- “kadın haklarına, demokrasiye ve dini özgürlüklere odaklanan [bir özerk bölge]”⁵⁹

Bunun yanında PYD/YPG için “seküler hareket” ve “ılımlı Müslüman” gibi ifadelerle rastlanmıştır. *NYT* sayfalarındaki satırlarda YPG’nin “tüm dünya adına savaştığı” gibi evrensellik atfedildiği de görülmüştür.⁶⁰ Bu gibi ifadelerle PYD/YPG’nin öngördüğü siyasal nizam, Batılı elitler ve kamuoyu nezdinde meşru bir yere oturtularak, lider kültü merkezli (Abdullah Öcalan) radikal sol ideolojik pozisyon arka plana itilmektedir. Böylece ABD, kendi değerlerini paylaşan bir aktörle iş birliği yapmakta, bu da olası toplumsal bilişsel uyumsuzluğun önüne geçmektedir. Çünkü sosyal bilişsel yapı *NYT*’nin de parçası olduğu söylemsel hegemonya tarafından inşa edilmektedir.

4.7. Strateji (7): Uluslararası Özneleştirme

Son olarak *NYT*’de yer alan haber söylemlerinde tespit edilmiş olan strateji uluslararası özneleştirmedir. Bu strateji de diğerleri ile ilintili olup, PYD/YPG’nin uluslararası ilişkiler bağlamındaki haber ve ifadelerde nasıl yer aldığı ile ilgilidir. Uluslararası meşru bir aktör olarak inşa edilmek istenen bir öznenin metinlerde diğer aktörle beraber kullanılırken onlara denk gösterecek kelime ve cümle seçimlerinde bulunulması bu özneleştirme faaliyeti açısından önemlidir. *NYT*’deki hegemonik söylemlerin de bu mantığa riayet eden bir strateji ile hareket ettiği görülmüştür.

Dilsel Araç I: Devletlere Denk Kullanım

Uluslararası özneleştirme stratejisinin bir parçası olarak *NYT*’deki metinlerde PYD/YPG ve üyesi olan bireylerin devlet aktörlerine denk olarak kullanıldığı örneklerle rastlanmıştır. Bu

55 Marcus, “These Are”.

56 Jane Arraf, “Syria’s Kurds Wanted Autonomy. They Got an Endless War”, *New York Times*, 7 Şubat 2022, <https://www.nytimes.com/2022/02/07/world/middleeast/syria-kurds.html>, erişim 5.07.2024.

57 Carne Ross, “The Kurds’ Democratic Experiment”, *New York Times*, 30 Eylül 2015, <https://www.nytimes.com/2015/09/30/opinion/the-kurds-democratic-experiment.html> erişim 06.07.2024.

58 Pérez-Peña, “Drawn to a Cause”.

59 Specia, “Foreign Fighters”.

60 Megan Specia, “Winners and Losers in Trump’s Troop Withdrawal From Syria”, *New York Times*, 15 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/15/world/middleeast/trump-syria-troop-withdrawal.html>, erişim 08.09.2024.

dilsel araç zımni olarak ahlaki ve konum açısından bir denkliği ihsas etmektedir. Bu sayede örgüt, ilişki kurulmasında sakınca olmayan bir aktör olarak inşa edilmektedir. Bu kullanım tarzına örnek olarak *NYT* sayfalarındaki şu ifadeler verilebilir:

- “Amerikalılar [ABD], Bay Erdoğan [Türkiye] ve Kürtler [PYD-YPG]”⁶¹
- “Türk hükümeti ve Kürtler [PYD-YPG] arasında tansiyon”⁶²
- “Amerikalı yetkililer ... Kürt mevkidaşlarına ...”⁶³

İlk örnekteki kullanımda ABD, Türkiye ve PYD/YPG denk aktörler olarak gösterilirken, daha da ilginç olanı ABD ve PYD/YPG millet adı ve etnonim ile ifade edilirken Türkiye’ye referans Erdoğan üzerinden verilmektedir. Amerikalı yetkililer/komutanlar ve “Kürt mevkidaşları” hitabıyla PYD/YPG militan ve elemanlarına ABD’nin resmi yetkilileri ile eşit bir statü atfetmektedir. *NYT*’nin bu söylemi PYD/YPG’yi uluslararası ilişkiler de devletlerin muadili bir yapı olarak kurgulayarak, Amerikan toplumsal muhayyilesine de bu sinyali göndermektedir. Çünkü meşru ve denk uluslararası aktör olarak YPG’nin inşası ABD’nin angajmanına da meşruiyet tesis etmektedir.

Dilsel Araç II: Uluslararası İlişkiler Kavramları

Yine *NYT*’nin uluslararası özneleştirme stratejisinin parçası olarak kullandığı bir diğer dilsel araç ise PYD/YPG’nin meşru uluslararası aktörler ile kurduğu ilişkilerin devletlerarası ilişkilerden aktarılmış terminoloji ile karşılanarak bu örgütü sistemin meşru bir parçası olarak inşa etmesidir. Bu dilsel araç da silahlı bir devlet dışı aktör olan, egemen bir devletin bir bölgesini zora dayalı olarak kontrol eden ve bir diğer egemen devlete (Türkiye) yönelik saldırılarda bulunan bir örgütü uluslararası sistemin meşru bir diğer süjesi olarak hegemonik söylem içerisinde kurmaktadır. Bunlarla sınırlı olmamakla birlikte bu dilsel araca aşağıdaki örneklerde rastlanmaktadır.

- “Amerika’nın müttefik”⁶⁴
- “Kürt koalisyon müttefikleri”⁶⁵
- “Kürt bölgesinin uluslararası ilişkiler biriminin başkanı”⁶⁶

PYD/YPG’den bahsederken kullanılan “Amerika’nın Kürt müttefik”i, “Amerika’nın en sadık ve etkin müttefik”i gibi ifadeler bu örgütü denk bir yapı olarak inşa etmektedir. Ortak ve müttefik gibi devletlerarası ilişkilerden ödünç alınan terminoloji toplumsal muhayyileyi de bu şekilde kurgulamaktadır. Halbuki aradaki asimetrik ilişkiyi işaret edebilecek ve söylemlerde böyle inşa edebilecek “vekil (*proxy*)” gibi ifadeler tercih edilebilir. Ancak *NYT*’nin parçası olduğu hegemonik söylemler içerisinde, mesela Türkiye için de kullanılan müttefik (*ally*) ifadesi tercih edilerek bir denklik inşa edilmekte ve böylece toplumsal muhayyilede bu örgütle kurulan ilişki normalleştirilmektedir.

61 “Mr. Erdogan’s Dangerous Game”, 8 Ekim 2014, *New York Times*, <https://www.nytimes.com/2014/10/09/opinion/turkeys-refusal-to-fight-isis-hurts-the-kurds.html>, erişim 07.08.2024.

62 Kareem Fahim ve Helene Cooper, “ISIS Militants in Syrian Border Town Begin to Retreat After a Monthlong Battle”, *New York Times*, 17 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/18/world/middleeast/isis-militants-in-syrian-border-town-begin-to-retreat-after-a-monthlong-battle.html>, erişim 10.08.2024.

63 Ben Hubbard, “Syria’s Kurds, Feeling Betrayed by the U.S., Ask Assad Government for Protection”, *New York Times*, 28 Aralık 2018, <https://www.nytimes.com/2018/12/28/world/middleeast/syria-kurds-turkey-manbij.html>, erişim 15.08.2024.

64 Hubbard, “Syria’s Kurds”.

65 Barnard, “Turkey Asks”.

66 Arraf, “Syria’s Kurds”.

Sonuç

Bu çalışmada ABD'nin Suriye'de vekil bir kuvvet olarak iş birliği yaptığı PYD/YPG'nin New York Times gazetesinin çevrimiçi yayınları örneği üzerinden Batı medyasında nasıl hegemonik söylemin bir parçası olarak inşa edildiği, meşrulaştırıldığı ve bir aktör-özne olarak kurulduğu kapsamlı bir şekilde analiz edilmiştir. Söylem analizi tekniğinin istihdam edildiği bu makalede, PYD/YPG'nin öncelikle Kürt etnonimi ile ifade edilerek bu örgüte nasıl temsili meşruiyet sağlandığından başlanmış ve incelenen metinler içerisinde tespit edilen diğer söylem stratejileri üzerinden Amerikan toplumsal muhayyilesinde ve uluslararası toplum nezdinde nasıl özneleştirildiği ortaya konulmuştur. *NYT*'nin bu grubu ulusal ve uluslararası kamuoyunda meşru bir aktör olarak nasıl konumlandığı gösterilerek, ABD'nin bu örgütle angajmanının meşruiyet zemininin ahlaki olarak nasıl tesis edildiği bu süreçte kullanılan dilsel araçların neler olduğunu da tespit edilerek açıklanmıştır.

Makale boyunca, PYD/YPG'nin *NYT*'de yer alan haberlerde bir terör örgütü olarak değil, meşru bir silahlı güç, kimlik temsilcisi, idari bir yapı ve uluslararası bir özne olarak nasıl kurgulandığı metinler içerisinde çeşitli örneklerle incelenmiştir. Bu bağlamda, özellikle örgütün “Kürtler” olarak tanımlanması ve Türkiye ile yaşanan çatışmalarda “Kürt kimliği” üzerinden bir temsil yetkisi kazandırılması, örgütün sekte yapısının üstünü örterek onu geniş bir etnik topluluğun meşru temsilcisi olarak tasvir etmiştir. Ayrıca, PYD/YPG'nin kontrol ettiği bölgelerin bir “Kürt bölgesi” olarak isimlendirilmesi, “özyönetim” ve “demokratik idare” gibi kavramlar üzerinden etkin bir devletimsi karakter olarak resmedilmesi, ahlaki-evrensel ilkelere bağlı olarak gösterilmesi gibi unsurlar bu aktörün Amerikan toplumsal muhayyilesinde ve uluslararası meşruiyetini sağlamada önemli bir rol oynayarak ABD'nin Suriye'de uluslararası hukuka aykırı ve egemen ulus-devletler paradigması açısından ahlaki de sayılmayabilecek eylemlerine uygulanabilirlik vasatı sağlamıştır.

Çalışmada ortaya konan ve birbirinden bağımsız gibi görünen PYD/YPG'nin farklı veçhelerine dair kelime, cümle ve kavram tercihlerinin aslında Foucault'nun tanımına uygun olarak bir söylem bütününe tamamlayan ifade biçimleri olduğu gözükmemektedir. Yani, örneğin, PYD/YPG'ye etkin bir idari kapasite atfeden kelime ve ifadeler ile uluslararası aktörlere denk ıstılahlarla tanımlanması esasında aynı hegemonik söylemsel bütünün mütemmim cüzleridir. Bu makale metinler içerisinde tespit ettiği strateji ve dilsel araçlar vasıtasıyla buna ışık tutmuştur. Ayrıca çalışma, söylem analizinin ve medya söylemlerinin uluslararası politikadaki aktörlerin kimlik ve meşruiyet inşasındaki kritik rolünü vurgulayarak, ulus-devlet ve ulusal kimliklerin söylemsel inşasında kullanılan tekniklerin devlet dışı aktörlere de nasıl aktarılabileceğinin bir örneğini vermiştir.

Çatışma Beyanı:

Araştırmamın yazarı olarak herhangi bir çıkar çatışma beyanım bulunmamaktadır.

Kaynakça

Basılı Eserler

- ACUN Can ve GÖRÜCÜ Kutluhan (2023). *PKK/YPG's State Dream in Syria*, Seta Vakfı, İstanbul.
- ACUN Can ve KESKİN Bünyamin (2017). *PKK'nın Kuzey Suriye Örgütlenmesi: PYD-YPG*, Seta Vakfı, İstanbul.
- ARSLAN Alp Cenk (2024). “Terörizm ve Söylem: İtalyan Kızıl Tugaylar’ın Propaganda Metinlerinin İçerik ve Söylem Çözümlemesi”, *Akademik Hassasiyetler*, 11:25, 294-330.
- AYDIN-DÜZGİT Sanem ve RUMELİLİ Bahar (2022). “Söylem Analizi: Avantaj ve Dezavantajlar”, Ersel Aydın (ed.), *Ululararası İlişkilerde Metodoloji*, Koç Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 279-306.
- BAYRAMOĞLU Zeynep (2020). “Suriye İç Savaşı Özelinde PKK/YPG’nin The Wall Street Journal ve The Guardian Gazetelerinin Haberlerinde Çerçevelemesi”, Turgay Yerlikaya (ed.), *Terörün Medyatikleştirilmesi: PKK Örneği*, SETA Kitapları, İstanbul, 59-86.
- DEMİR Turgay ve DOĞAN Muharrem (2024). “International Framing Competition Over the Women’s Protection Units (YPJ): A Comparison Between the American and Russian Media Framings”, *Journal of Asian and African Studies*, 0:0.
- EFE İbrahim ve ÜLKER Osman (2020). “İngiliz Basınında DEAŞ ve PYD/YPG Temsilleri: Bir Çerçeveleme Analizi”, Turgay Yerlikaya (ed.), *Terörün Medyatikleştirilmesi: PKK Örneği* SETA Kitapları, İstanbul, 87-116.
- FOTOPOULOS Stergios (2023). “Traditional Media Versus New Media: Between Trust and Use”, *European View*, 22:2, 277-286.
- FOUCAULT Michel (2002). *Archaeology of Knowledge*, Routledge, New York.
- International Crisis Group (2013). *Syria’s Kurds: A Struggle Within a Struggle*, Middle East Report No. 136, Brussels.
- KERMAN İbrahim ve EFEGİL Ertan (2017). “Terör Örgütü PKK/PYD’NİN Suriye’de İzlediği İç Savaş Stratejisinin Değerlendirilmesi”, *Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları Dergisi*, 1:2, 162-198.
- MATTERN Jennifer (2005). *Ordering International Politics: Identity, Crisis, and Representational Force*, Routledge, London.
- OUTZEN Richard (2024). “Costly Incrementalism: U.S. PKK Policy and Relations with Türkiye”, *All Azimuth: A Journal of Foreign Policy and Peace*, 0:0, 1-22.
- SAID Edward (2003). *Orientalism*, Penguin Books, London.
- SARI ERTEM Helin (2018). “Surrogate Warfare in Syria and the Pitfalls of Diverging US Attitudes Toward ISIS and PYD/YPG”, Özden Zeynep Oktav, Emel Parlar Dal ve Ali Murat Kurşun (ed.), *Violent Non-state Actors and the Syrian Civil War: The ISIS and YPG Cases*, Springer, London, 129-148.
- SARI ERTEM Helin (2024). “Uluslararası İlişkilerde Taşeron Savaş ve PatronKlient İlişkisi: ABD-PYD/YPG İş Birliği Örneği”, *İnsan ve Toplum Dergisi*, 14:1, 115-138.
- TEKE Recep Tayyip (2020). The Kurds of Northern Syria in Western Media: The BBC and VOA Coverage (2014-2018), *Yüksek Lisans Tezi*, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara.
- TETİK Mustafa Onur (2019). “The Construction of Containment Anxiety: A Critical Geopolitical Analysis of Turkey’s Military Intervention into Syria”, *New Middle Eastern Studies*, 9:1, 69-95.
- VAN DIJK Teun (1988). *News as Discourse*, Lawrence Erlbaum Associates, Hillsdale NJ.
- WODAK Ruth DE CILLIA Rudolf REISIGL Martin ve LIEBHART Karin (2009). *The Discursive Construction of National Identity*, Edinburgh University Press, Edinburgh.
- YANARIŞIK Oğuzhan (2021). “Terörizm ve Medya Çerçevelemesi Üzerine Bir Analiz: YPJ Örneği”, *Liberal Düşünce Dergisi*, 26:102, s. 241-256.
- ZANOTTI Jim ve THOMAS Clayton (2024). *Turkey (Türkiye): Major Issues and U.S. Relations*, Congressional Research Service, Washington D.C.

İnternet Kaynakları

- ARANGO Tim ve YEGİNSU Ceylan. “Turkey Seeks Buffer Zone on the Border With Syria”, *New York Times*, 9 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/10/world/middleeast/turkish-support-of-coalition-fighting-isis-centers-on-border-buffer-zone-.html>, erişim 14.07.2024.
- ARRAF Jane. “Syria’s Kurds Wanted Autonomy. They Got an Endless War”, *New York Times*, 7 Şubat 2022, <https://www.nytimes.com/2022/02/07/world/middleeast/syria-kurds.html>, erişim 5.07.2024.
- ARRAF Jane ve KHALEEL Sangar. “U.S. Allies Retake Control of Prison in Syria, Subduing ISIS Fighters”, *New York Times*, 30 Ocak 2022, <https://www.nytimes.com/2022/01/30/world/middleeast/isis-prison-syria.html>, erişim 14.07.2024.

- ASLAN Murat. “Latest favoritism from US to PKK/PYD: Air defense system delivery”, *Seta Vakfı*, 30 Temmuz 2024, <https://www.setav.org/en/u-s-pkkpydypgsdf-relations/latest-favoritism-from-us-to-pkk-pyd-air-defense-system-delivery>, erişim 20.07.2024.
- BARNARD Anne. “Turkey Asks U.S. to Stop Kurds From Shifting Fighters to Western Syria”, *New York Times*, 7 Mart 2018, <https://www.nytimes.com/2018/03/07/world/middleeast/turkey-syria-us-afrin.html>, erişim 14.07.2024.
- BARNARD Anne ve HUBBARD Ben. “Allies or Terrorists: Who Are the Kurdish Fighters in Syria?”, *New York Times*, 25 Ocak 2018, <https://www.nytimes.com/2018/01/25/world/middleeast/turkey-kurds-syria.html>, erişim 18.07.2024.
- BARNARD Anne ve LANDLER Mark. “Turkey Inching Toward Alliance With U.S. in Syria Conflict”, *New York Times*, 27 Eylül 2014, <https://www.nytimes.com/2014/09/28/world/europe/turkey-hesitant-to-ally-with-us-in-syria-mission.html>, erişim 14.07.2024.
- BARNARD Anne GORDON Michael R. ve SCHMITT Eric. “Turkey and U.S. Plan to Create Syria ‘Safe Zone’ Free of ISIS”, *New York Times*, 27 Temmuz 2015, <https://www.nytimes.com/2015/07/28/world/middleeast/turkey-and-us-agree-on-plan-to-clear-isis-from-strip-of-northern-syria.html>, erişim 18.07.2024.
- ENZINNA Wes. “A Dream of Secular Utopia in ISIS’ Backyard”, *New York Times*, 24 Kasım 2015, <https://www.nytimes.com/2015/11/29/magazine/a-dream-of-utopia-in-hell.html>, erişim 22.07.2024.
- FAHIM Kareem ve COOPER Helene. “ISIS Militants in Syrian Border Town Begin to Retreat After a Monthlong Battle”, *New York Times*, 17 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/18/world/middleeast/isis-militants-in-syrian-border-town-begin-to-retreat-after-a-monthlong-battle.html>, erişim 10.08.2024.
- FAHIM Kareem ve SHOUMALI Karam. “Turkey to Let Iraqi Kurds Cross to Syria to Fight ISIS”, *New York Times*, 20 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/21/world/middleeast/kobani-turkey-kurdish-fighters-syria.html>, erişim 16.07.2024.
- FANTAPPIE Maria. “A Tough Liberation for Syria’s Kurds”, *Carnegie Endowment*, 23 Ağustos 2012, <https://carnegieendowment.org/posts/2012/08/a-tough-liberation-for-syrias-kurds>, erişim 18.07.2024.
- GÜSTEN Susanne. “Christians Squeezed Out by Violent Struggle in North Syria”, *New York Times*, 13 Şubat 2013, <https://www.nytimes.com/2013/02/14/world/middleeast/christians-squeezed-out-by-violent-struggle-in-north-syria.html>, erişim 30.07.2024.
- GALL Carlotta ve KINGSLEY Patrick. “ISIS Rears Its Head, Adding to Chaos as Turkey Battles Kurds”, *New York Times*, 11 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/11/world/middleeast/turkey-syria-kurds.html>, erişim 14.07.2024.
- GRAEBER David. “Democracy Is Possible in Syria. My Friend Knew How”, *New York Times*, 16 Ekim 2017, <https://www.nytimes.com/2017/10/16/opinion/syria-isis-kurds.html>, erişim 27.07.2024.
- HUBBARD Ben. “ISIS Forays Send Waves of Refugees Into Turkey”, *New York Times*, 21 Eylül 2014, <https://www.nytimes.com/2014/09/22/world/europe/isis-forays-send-waves-of-refugees-into-turkey.html>, erişim 12.07.2024.
- HUBBARD Ben. “Syria’s Kurds, Feeling Betrayed by the U.S., Ask Assad Government for Protection”, *New York Times*, 28 Aralık 2018, <https://www.nytimes.com/2018/12/28/world/middleeast/syria-kurds-turkey-manbij.html>, erişim 15.08.2024.
- KOPARAN Ömer. “Münbiç’te YPG/PKK’lıların elindeki ABD yapımı TOW tanksavarlar, objektiflere yansıdı”, *Anadolu Ajansı*, 8 Haziran 2022, <https://www.aa.com.tr/dunya/munbicte-ypg-pkk-lilarin-elindeki-abd-yapimi-tow-tanksavarlar-objektiflere-yansidi/2608319>, erişim 02.12.2024.
- MARCUS Aliza. “These Are Not Disposable Allies”, *New York Times*, 26 Eylül 2018, <https://www.nytimes.com/2018/09/26/opinion/kurds-syria-allies.html>, erişim 02.08.2024.
- MOUSSA Jenan ve DOORNBOS Harald. “‘The End of the World Will Start Here in Manbij’”, *New York Times*, 31 Mayıs 2018, <https://www.nytimes.com/2018/05/31/magazine/syria-conflict-manbij.html>, erişim 04.08.2024.
- New York Times. “Mr. Erdogan’s Dangerous Game”, 8 Ekim 2014, <https://www.nytimes.com/2014/10/09/opinion/turkeys-refusal-to-fight-isis-hurts-the-kurds.html>, erişim 07.08.2024.
- New York Times. “Are Kurds Allies or Obstacles in Syria?”, 24 Şubat 2016, <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2016/02/24/are-kurds-allies-or-obstacles-in-syria>, erişim 16.07.2024.
- New York Times. “The Kurds’ Push for Self-Rule in Syria”, 21 Mart 2016, <https://www.nytimes.com/2016/03/22/opinion/the-kurds-push-for-self-rule-in-syria.html>, erişim 26.07.2024.

- New York Times. “How Turkey Misreads the Kurds”, 24 Şubat 2016, <https://www.nytimes.com/2016/02/24/opinion/how-turkey-misreads-the-kurds.html>, erişim 10.07.2024.
- NORDLAND Rod. “On Northern Syria Front Line, U.S. and Turkey Head Into Tense Face-off”, *New York Times*, 7 Şubat 2018, <https://www.nytimes.com/2018/02/07/world/middleeast/us-turkey-manbij-kurds.html>, erişim 10.07.2024.
- PÉREZ-PENÁ Richard. Drawn to a Cause, British Woman Dies Fighting Alongside Kurds in Syria”, *New York Times*, 19 Mart 2018, <https://www.nytimes.com/2018/03/19/world/middleeast/anna-campbell-syria-ypj-kurds.html>, erişim 12.07.2024.
- ROSS Carne. “The Kurds’ Democratic Experiment”, *New York Times*, 30 Eylül 2015, <https://www.nytimes.com/2015/09/30/opinion/the-kurds-democratic-experiment.html>, erişim 06.07.2024.
- SAAD Hwaida ve Nordland Rod. “Kurdish Fighters Discuss Releasing Almost 3,200 ISIS Prisoners”, *New York Times*, 20 Aralık 2018, <https://www.nytimes.com/2018/12/20/world/middleeast/isis-syria-prisoner-release-trump.html>, erişim 12.07.2024.
- SPECIA Megan. “Foreign Fighters Back Kurdish Militia in Syria in Fight Against Turkey”, *New York Times*, 27 Ocak 2018, <https://www.nytimes.com/2018/01/27/world/middleeast/foreign-fighters-kurdish-militia-syria.html>, erişim 14.07.2024.
- SPECIA Megan. “Why Is Turkey Fighting the Kurds in Syria?”, *New York Times*, 9 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/09/world/middleeast/kurds-turkey-syria.html>, erişim 27.07.2024.
- SPECIA Megan. “Winners and Losers in Trump’s Troop Withdrawal From Syria”, *New York Times*, 15 Ekim 2019, <https://www.nytimes.com/2019/10/15/world/middleeast/trump-syria-troop-withdrawal.html>, erişim 08.09.2024.
- YEGINSU Ceylan ve ARANGO Tim. “Turkey ‘Almost Certain’ that Kurdish Militants Bombed Ankara, Premier Says”, *New York Times*, 14 Mart 2016, <https://www.nytimes.com/2016/03/15/world/middleeast/turkey-appears-set-to-blame-car-bombing-on-kurdish-militants.html>, erişim 10.07.2024.